

KOMMUNISTISK POLITIK

**HUSK HVER ENKELT ARBEJDS DAG
ER OGSÅ LIDT AF EN HJERTESAG,
MINDRE STRESS, AKKORD OG SLID,
GIR DIG OG DINE MERE LEVETID!**

Carl Scharnberg

Uofficielle synspunkter, 1992

Nr. 4

8. årg.

2004

14. februar -

27. februar

Støttepris 12 kr.

TEMA: GRUNDLAG FOR KRIG

- Bush får brug for en ny 9/11 s. 2 ● I folkettinget - og udenfor s. 3 ●
- Bud på en fattigdomsgrænse s. 4 ● Stærk modstand mod OK -04 s. 6 ●
- BUPL og FOA s. 8 ● Demokrati eller folkemord? s. 10 ●
- Fredag & helt galt i byen s. 11 ● Det store vingefang s. 12 ● Farcen må slutte s. 14 ●
- Hvem snød FN? s. 15 ● 'Kurdere er terrorister' s. 16 ● Fogh i Irak s. 17 ●
- 20. marts - globalt og i Dk. s. 18 ● Total kapitulation s. 19 ●
- Et politisk blindspor s. 21 ● Debat s. 22 ● OK -04: Regeringspolitik

Bush får brug for en ny 11. september

KOMMUNISTISK POLITIK

Den amerikanske præsident er i strid modvind på grund af Irak-krigen og sin brutale krigsførelse mod USA's fattige, parret med uhæmmet forkælelse af de rigeste. David Kays konstatering af, at der ikke er masseødelæggelsesvåben i Irak – og at USA er i krig på baggrund af løgn og bedrag - har fået opinionstallene til at styrtdykke. Det har samtidig opmuntret modpartiets kandidater til at kritisere den amerikanske krigsførelse.

Bush's triumferende sejrserklæringer vender sig nu imod ham.

Modstanden mod Irak-krigen har nu tvunget ham til at foranstalte en undersøgelse af efterretningsmaterialet op til Irak-krigen - men lige som Blair og Fogh vil han ikke undersøge det politiske grundlag for krigen. Derfor ses dette skridt simpelthen som en taktisk manøvre.

Og Ifølge en gallup-undersøgelse og andre målinger står Bush nu til at tabe præsidentposten. Den demokratiske favoritkandidat John Kerry står til 53 pct. af stemmerne, Bush til 46 – eller deromkring.

For nylig vågnede USA ellers op til en ny 'terrortrussel' af samme slags, som Bush-administrationen så flittigt har fremmanet for at skræmme amerikanerne til lydlig opbakning. bag sig. Denne gang var det giftstoffet ricin - et stof der er 6000 gange mere giftigt end cyanid - som blev fundet i den amerikanske kongres. Ingen var blevet forgiftet. For et par år siden holdt den såkaldte Anthrax-trussel landet i en permanent tilstand af terrorlammelse. Denne gang lod ingen sig anfægte.

Det demokratiske parti havde ellers betragtet Bush som Durørlig. Hillary Clinton har af den grund udsat sit kandidatur til næste valg igen. Det har bragt nogle ikke særlig kendte demokrater ind i kapløbet om at blive nomineret - som John Kerry, Howard Dean og John Edwards - på banen. Det store spørgsmål er ikke hvem de er, eller hvilken politik, de står for. Hvad der optager USA og resten af verden er noget andet: Nemlig hvem der kan slå Bush?

Hadet til Bush, har rejst sig og tager form af noget, der ligner en flodbølge: Den folkelige modstand mod hans 'permanente krig mod terror', mod Irak-krigen – og hans økonomiske politik, som forgylder monopolerne, krigsindustrien og dollar-

milliardærene. Bush's rustningspolitik finansieres med et rekordstort budgetunderskud. Arbejdsløsheden er større end i de seneste ti år, og det højtproklamerede økonomiske opsving viser sig ikke i form af nye arbejdspladser. Bush er mere end sårbar over for angreb på hans økonomiske politik.

- Vi er på vej tilbage til 1980'erne, da de (Ronald Reagan og Co, KP) gravede et kæmpestort hul i statskassen, siger John Kerry.

John Kerry – 'dekoreret Vietnamveteran' (som reklamesloga-net lyder) og senator fra Massachusetts - har lagt sig på en solid førerposition blandt demokraterne.

Hvem er så denne Kerry?

Det er ubestrideligt at han som ung officer i Vietnam gjorde sig til talsmand for at USA skulle trække sig ud. Han får varm støtte fra Edward Kennedy. Men han stemte også for den resolution, som bemyndigede Bush til at gå i krig. Nu siger han, at han blev fuppet af Bush, og troede at autorisationen ikke skulle bruges til krig, men til at lægge pres på Irak.

- Der er ingen tvivl om, at vi må afvæbne Saddam Hussein ... Saddam Husseins trussel med masseødelæggelsesvåben er reel, sagde han den 23. januar 2003, kort før krigen.

Han vil nu trække USA ud af hængedyndet i Irak vil at overdrage besættelsesmyndigheden til FN – til en koalition af imperialistmagter.

Både George Bush og John Kerry er fra Yale-universitet og medlemmer af den samme bizarre loge – kaldet *Skulls&Bones* – er et af USA's mest indflydelsesrige 'old boys'-netværk med 800 medlemmer, de fleste på nøgleposter i samfundet.

Lige nu er den slags detaljer ligegyldige for mange amerikanere. De vil simpelthen af med Bush – og John Kerry kan måske få ham væk.

Der skulle en 11. september til at give Bush en vis folkelig opbakning - som han brugte til at føre USA og verden ud i en uendelig 'krig mod terror' og i aggressionskrige mod først Afghanistan og siden Irak.

Han får brug for noget der ligner - eller overtrumfer det - for at kunne blive siddende.

Redaktionen 10. februar 2004

KOMMUNISTISK
POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Ved Sønderport 18
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

e-mail:

apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og fredag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.

År (26 nr.) 300 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.

fredag den 20. februar 2004

I folketinget - og udenfor

Fogh og hans regering er i krise. Det er en vedtaget kendsgerning også i de borgerlige medier, understøttet af meningsmålingerne, som viser at V, K og DF klart står til at miste deres solide parlamentariske flertal. Socialdemokratiet ligger til et kanonvalg som landets største parti med omkring en tredjedel af vælgerne bag sig. Lykkes tofts statsministerdrømme ligner pludselig noget, der er inden for rækkevidde.

Fogh og co. er opskræmte. Det er også et signal om, at den kontante blokpolitik, der har trukket på de tre partiers flertal, støder på stor modstand. Krisetegnene bliver tydelige: Dansk Folkeparti kræver ministerrokader, og forsøger at markere sig sammen med oppositionen i en række sager - og socialdemokraterne taler nu pænt, fløjsblødt og stuerent med og om Kjærsgård-partiet. De konservative profilerer sig fortvivlet med det ene forslag efter det andet: Prøv den rene konservative vare! I statsministerens eget parti rejser superliberalisterne omkring Søren Pind sig igen med krav om en hurtig gennemførelse af samtlige nyliberalismens mærkesager.

Så langt, så godt - de fleste kommentatorer er nogenlunde enige her. Men når det kommer til at forklare, hvorfor Fogh-regeringen på to år har sat sit flertal overstyr, kniber det mere med enigheden.

Blandt de mest udbredte forklaringer er en TV-serie. 'Kroniken' skulle forårsage et stemningsskred til fordel for socialdemokraterne. Den har tilmed en sympatisk kommunist som en af sine bifigurer.

Lidt mere seriøst hævdes det, at det er den udbredte modvilje mod Foghs usympatiske person, de evindelige ministerskandaler, eller propagandakiksene (som filmen om Fogh som EU-formand eller hans nytårstale, som var skrevet i Dansk Industri) som er årsagen til nedturen. Suppleret med løftebrud (dagpengesagen) og den konfrontationssøgende blokpolitik.

Ingen - absolut ingen - har anført modstanden mod Irak-krigen som en hovedårsag til Foghs krise, eller blot som et element. Når det gælder en Bush's eller en Blairs alvorlige parlamentariske vanskeligheder er ingen danske medier i tvivl: en hovedårsag er deres krigspolitik og besættelsen af Irak på basis af en overdramatiseret løgn og uden 'autorisation' fra FNs sikkerhedsråd. Det er den massive folkelige modstand mod krigen.

KOMMENTAR

Men når det gælder den danske udgave af Bush- og Blairs politik (og Foghs krigspolitik og øvrige nyliberale politik er blot en lokal variant), så er dette uden betydning for den danske regerings nuværende vanskeligheder.

Sandheden er tværtimod den, at Foghs krise er en klokkeklar pendent til de øvrige krigsregeringers krise. Bag den ligger den massive folkelige modstand mod hele det imperialistiske projekt, som betales af folkene med blod, dollars og kroner. Bag den står modstanden mod de skattefri multinationale, oprustningen, mod monopolerne og deres reaktionære stater.

Man kan sige, at det er lykkedes Fogh - godt hjulpet af medierne - at sløre denne sammenhæng. Men det har også krævet noget andet: den parlamentariske oppositions stiltiende samtykke. Både før og efter beslutningen om at deltage i krig og besæt-

telse. Lige til det sidste holdt socialdemokraterne og de radikale muligheden åben for at deltage i krigen, bare USA fik presset FNs sikkerhedsråd til at give 'grønt lys' til kriminel aggression. Bagefter har de stemt for den danske deltagelse i den militære besættelse. SF har benyttet lejligheden til at erklære sig som varm tilhænger af EU - og Enhedslisten har i folketinget af hensyn til sin alliance med socialdemokratiet som støtteparti for en socialdemokratisk regering ikke boret sig fast i at udtrykke den massive danske krigsmodstand. Modstanden er skabt og rejst uden for folketinget, i den massive folkelige bevægelse mod krigen. Ligesom det er dér, den massive modstand mod unionen og det europæiske supermagtsprojekt er rejst og fastholdt gennem årene.

Enhedslisten kan blive udfordret fra flere sider. Den tidligere redaktør af det hedengangne tidsskrift Faklen Rune Engelbrecht har stiftet Minoritetspartiet, der er opstillingsberettiget. I forbindelse med den forestående sammenslutning af DKP/ML (der siden Jørgen Petersen blev formand har støttet Enhedslisten) og KPId (der endnu længere har opfordret til at stemme på liste Ø ved folketingsvalg) pønser de på også at sikre sig parlamentarisk opstilling - og DKP/ML truer med at tilbagekalde sin 'kritiske støtte'.

Arbejderpartiet Kommunisterne har ikke støttet Enhedslisten eller anbefalet at stemme på den ved folketingsvalg - ikke mindst på grund af dets rolle som støtteparti for socialdemokraterne. Men vi tror heller ikke på disse alternative projekter, og støtter heller ikke dem. 'Minoritetspartiet' er en klam parlamentarisk fidus - og et nyt revisionistisk parti ved folketingsvalgene vil blot bevirke yderligere splittelse af den folkelige modstand - uden for folketinget.

Bud på en fattigdomsgrænse i Danmark

Af Kaj Rudi Rasmussen

Jeg vil her give et bud på, hvilket niveau en officiel lovmæssig fattigdomsgrænse i Danmark bør ligge.

Jeg har skelet til forskellige undersøgelser og deraf udledte levestandarder i Danmark. Center for Alternativ Samfundsanalyse – CASA – har i deres undersøgelse om levestandarden for dem på overførselsindkomst taget udgangspunkt i dels EU's fattigdomsgrænse, dels i Social Årsrapport 2002, og desuden Forbrugerinformations rimelige forbrug.

Ud fra min vurdering rammes fattigdomsgrænsen meget godt i Forbrugerinformations beregninger af discountlevestandarden i Danmark, hvor der bliver taget hensyn til de nødvendige omkostninger, der kræves for at leve i Danmark. Forskellen på de kommunale myndigheders "rådighedsbeløb" og Forbrugerinformations beregninger er først og fremmest, at Forbrugerinformation regner udgifter til kørsel, telefonforbrug, tandlæge og udgifter til sociale aktiviteter med i deres budget.

Forbrugerinformation har blandt andet udregnet et discount husholdningsbudget, der tager udgangspunkt i, at man som fattig skal have mulighed for at begå sig i dagens Danmark. Forbrugerinformation skriver blandt andet herom:

"I lighed med tidligere drejer vores husholdningsbudget sig om "et rimeligt forbrug". Der er altså ikke tale om et meget skrabet budget, hvor der ikke er plads til nyt tøj, at holde fødselsdag eller en tur i biografen. Omvendt går vi heller ikke ud fra et liv i sus og dus, hvor det er lige meget, hvad tingene koster."

Rådet for Socialt Udsatte siger om konsekvenserne for de fattiges daglige liv:

"For alle dem, der ikke har midler til et discountbudget, kan det – afhængigt af størrelsen på husstandens konkrete rådighedsbeløb – være vanskeligt og kun delvis muligt at få råd til de udgifter, der er forbundet med:

- *at udvikle og opretholde et socialt netværk (invitere gæster, give gaver, holde børnefødselsdag, deltage i fælles aktiviteter som udflugter, biograf, opretholde medlemskab af foreninger).*
- *at være en aktiv deltager i det demokratiske liv (holde avis, tv-licens, internetforbindelse, computer, købe bøger og blade, deltage i græsrodsarbejde og politisk arbejde).*
- *at være aktiv arbejdssøgende.*
- *Rådet konkluderer derfor blandt andet:*
- *at der (derfor) udarbejdes en officiel*

fattigdomsgrænse i Danmark, som præciserer, hvor meget man som minimum skal have til rådighed.

- *at de sociale ydelser derefter fastsættes, således at ingen sociale ydelser ligger under dette minimumsniveau."*

I tabellen nedenfor har jeg opstillet typiske budgetter, der kan give et indtryk af, hvor en officiel fattigdomsgrænse bør ligge. Tallene er dels hentet fra offentligt tilgængelige undersøgelser af befolkningens levestandard fra årene 2001 til 2003 og er dels egne vurderinger og udregninger.

Discountbudgettet er udtryk for den fattigdomsgrænse, som jeg mener bør være gældende.

Som det fremgår af tallene, er den absolut laveste fattigdomsgrænse 4.525 kr. For en person under 25 år, der har været på kontanthjælp mere end et halvt år, mangler der 2.775 kr. for at nå op til den opstillede fattigdomsgrænse. For folk, der modtager kontanthjælp og skylder det offentlige børnepenge, trækkes beløb fra socialkontorerne eller kommunernes inkassokontorer, så der undertiden kun er 2.000 kroner tilbage pr. måned. Udeboende SU-modtagere modtager 4.400 kr. pr. måned. En lavtlønnet arbejder lever lige på grænsen

Tabellens beløb er i kr. det er et gennemsnit af beregnede satser og ydelser

	Enlig under 25 år efter et ½ år	Enlig under 25 år første ½ år	Enlig over 25 bør- nepenge 1 barn	Enlig over 25 bør- nepenge 2 børn	Enlig over 25 år	Par uden børn	Par med 1 barn	Par med 2 børn
Discountbudget	4.525	4.525	4.525	4.525	4.525	6.833	8.210	10.067
Rådighedsbeløb på kontanthjælp	1.750	2.637	3.055	2.355	3.655	8.236	11.142	12.143
Rådighedsbeløb % af discountbudget	39%	58%	68%	52%	81%	121%	136%	120%
Rådighedsbeløb flygtnin. starthjælp	Max 2.200	Max 2.200			2.543	4.381	5.844	6.892
Rådighedsbeløb % af discountbudget					56%	64%	71%	68%
Rådighedsbeløb arbejdsløse *	Max 2.200	5.800	5.140	4.500	5.800	1.300	1.300	
Rådighedsbeløb lavtløn. arbejder**		Max 5.800	Max 5.140	Max 4.500		Max 1.300	Max 1.300	

* højeste sats + ny førtidspension + revalideringsydelse, ** 95 kr. eller derunder

Loft over kontanthjælp rammer hårdt

Regeringens lovpakke fra 1.7. 2003 indeholder mange forskellige tiltag til nedskæringer i Underdanmarks i forvejen skræbete budgetter. Loven har virket fra 1. januar. Loftet over kontanthjælpen rammer alle, der har været på kontanthjælp et halvt år, og har haft store negative konsekvenser for omkring 24.000 voksne personer. De ramte er fordelt på 9.400 ægtepar, 1.000 samlevende og 2.500 enlige på kontanthjælp. Dog er folk på introduktionsydelse og på starthjælp ikke omfattet af det lave loft.

Aktivlovens § 25b fastsætter loftet for kontanthjælp med følgende takster:

1. 10.859 kr. for gifte og samlevende, der er forsørgere.
2. 8.172 kr. for gifte og samlevende,

eller langt under fattigdomsgrænsen.

Hvor der ikke er indsat tal i tabellen, er det et udtryk for, at de ikke har været mulige for mig at vurdere på realistisk vis.

For de personer, hvor rådighedsbeløbet ligger væsentligt under discountbudgettet, er der ikke råd til fagforening, ordentlig bolig eller ordentlig kost. Kosten er jo den, der kan spares på, når budgettet er barberet ned til et absolut minimum.

Derudover skal det bemærkes, at for eksempel folk, der ikke er på fuld arbejdstid og ikke i arbejdsløshedskasse, de hjemløse og en del narkomaner ikke er registreret nogen steder og derfor kan leve for meget lidt, på niveau med dem på starthjælp eller mindre.

Indholdet i landets skraldespande vil nok fortsat blive sorteret og vurderet af nutidens fattigste.

Kilder:

Forbrugerinformations husholdnings-discountbudget for 2003

Rådet for Socialt Udsatte. Undersøgelse af de økonomiske konsekvenser for flygtninge, der lever af starthjælp, samt Sammenligning af sociale ydelser; november 2003

CASA, Center for Alternativ Samfundsanalyse 2003

Socialpolitisk forening. Social Årsrapport 2002

der ikke er forsørgere.

3. 13.546 kr. for enlige forsørgere.
4. 10.859 kr. for enlige, der ikke er forsørgere.
5. 4.379 kr. for personer under 25 år, som ikke bor hjemme.
6. 2.177 kr. for personer under 25 år, som bor hjemme

Mange af de berørte fik først brev om nedsættelsen mellem jul og nytår og havde kun få dage til at omlægge deres økonomi til de nye forhold. Og mange af de berørte kunne simpelthen ikke fattet, at de skulle trækkes for så store beløb, og har derfor troet, at det var penge, der skulle udbetales til dem af en eller anden grund. En af overraskelserne var også, at der nu typisk trækkes i boligsikringen, der åbenbart betragtes som socialhjælp. Typisk er der tale om træk på mellem 700 og 2.000 kr. En del personer får forudbetalt boligsikringen og får trukket det dobbelte beløb den første måned.

Den officielle begrundelse for mindre til modtagere af kontanthjælp er, at de har

fået så meget offentlig hjælp, at det ikke kan betale sig at arbejde. Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen påstår, at lønnen til en familie med to børn, hvor begge forsørgere er på kontanthjælp, skal være højere end 29.000 kr., for at det kan betale sig for den ene ægtefælle at arbejde. Flere eksperter kan ikke bekræfte ministerens tal, og de mener, at tallene, der danner baggrund for loven om loft over kontanthjælpen, må stå for ministerens egen regning.

Lave ydelser skaber ikke flere arbejdspladser, og det ved selv en arbejdsminister. Men den virkelige grund til, at regeringen er så ihærdig for at skabe åbenlys fattigdom i Danmark, er da også en anden. På den ene side skal værdierne overflyttes fra den brede befolkning til de allerrigeste i landet. På den anden side vil en stor forarmet arbejdermasse skabe et yderligere tryk på lønninger og arbejdsforhold i landet, så prisen på arbejdskraft kan sænkes yderligere til fordel for aktionærerne og kuponklipperne.

kaj rudi

De store virksomheder slipper let fra skatten: De betaler ikke. Frank Aaens nye undersøgelse af 15 store multinationale selskaber med en årlig omsætning i Danmark på samlet 30 milliarder kroner viser, at de betaler tilsammen tre millioner i skat. McDonalds har aldrig betalt en krone.

Kilde:
Politiken

De multinationales skat 2002	tusind kroner			
	Omsætning	Resultat før skat	Overskud før skat	Beregnet skat
Coca-Cola Nordic Services*** (dansk datterselskab af Coca-Cola International)	79.302	-	-	1.117
McDonald's	294.632	-	-141.282	0
Kraft Foods Danmark	694.754	-26.596	-	*-3.622
Nestlé Danmark Holding	1.153.859	-61.182	-	0
Unilever Danmark	655.762	-	99.129	**0
Shell Service	3.518.659	-	-1.079	*-333
Statoil Detailhandel (moderselskabet)	3.268.468	-	-9.929	**0
QB	4.049.977	-	58.170	**0
Hydro Texaco	7.731.970	-	103.827	**0
Aldi Holding	3.254.393	-	-	2.210
Kemira	980.244	-	-	0
Nordisk Kellogg's	738.382	23.333	-	*0

Stærk modstand mod OK-04

Meget blandet modtagelse på arbejdspladserne i forbindelse med OK-04. Nogle af hovedkravene bliver opfyldt, men langtfra i den form og udstrækning, det var tiltænkt.

Højere mindsteløn, lærlingeløn og feriebetaling, 30 timers arbejdsuge på skiftehold med fuld lønkomensation, fuld løn under sygdom og barsel samt betalt efteruddannelse har været blandt hovedkravene i forhandlingerne. Ser vi på det netop indgåede forlig mellem CO-Industri og Dansk Industri (DI), kan man så spørge sig selv, om lønmodtagerne kan være tilfredse med det resultat, der foreligger.

Et rungende nej

Det hører fællestillidsmand Jan Ahrent fra Danfoss, når han i disse dage bevæger sig rundt på fabrikken og taler med kollegerne om den nye overenskomst-aftale for 220.000 ansatte i industrien.

Samme beretning kommer fra tillidsfolk på en håndfuld store virksomheder.

Scenariet ligner 1998, hvor industriens topforhandlere gjorde regning uden baglandet med storkonflikt og gærhamstring til følge. Vreden går især på to punkter: Dels skal strejker fremover arbejdes af uden tillæg for overarbejde, og dels er der åbnet for mere skifteholdsarbejde uden komensation for de skæve tider.

Kravet lød på kortere arbejdsuge eller markant højere tillæg til dem, der arbejder på skiftehold. De har fået 90 øre mere i timen.

Især den grafiske branche har ladet høre fra sig i denne tid. Aller Tryk, De grafiske medarbejdere, smede og elektrikere på Aller Tryk, GraphX og Ringsted Dagblad, Schultz Grafisk Fællesklub, HK-organiserede på Berlingske Tidende plus en lang række andre har vedtaget udtalelser imod de dårlige vilkår for skifteholdarbejdere. De erkender, at forliget opfylder det væsentlige

krav om et løft på pensionen for funktionærområdet, der ved sidste overenskomst blev skoldet slemt – ikke mindst pga. CO-Industris egen forhandlings-taktik. Til gengæld er de af forhandlerne berømmede forbedringer på barselsorlov, mindstebetaling, lærlingelønninger og genetillæg til at overse – og indfrier langtfra de krav, arbejdspladserne har rejst.

Prisen for disse småforbedringer er forsøg med øget fleksibilitet, 3-årige overenskomster samt – endnu værre – manglende overarbejdstillæg efter arbejdsnedlæggelser plus et forsøg på at spænde ben for en central barselsfond.

Værst af alt: CO-Industris forlig blokerer for forbedringer for skifteholdsarbejdere, der ellers massivt har krævet nedsat arbejdstid på grund af de seneste års produktivitetsstigninger og den nedslidning af helbredet, der er en konsekvens af skiftehold.

- Hvis det indgåede forlig bliver retningsgivende for vores område, må vi anbefale, at både arbejdende og arbejdsløse stemmer NEJ ved den kommende urafstemning, hedder det fra gulvet.

- *Industrioverenskomsten gav to kroner mere i timen til lærlinge og elever. Det er under halvdelen af, hvad vi havde håbet på. Det er selvfølgelig positivt, at vi har fået et krav om højere lærlingeløn igennem, men jeg synes umiddelbart ikke, at det er helt tilstrækkeligt,* siger formanden for SiD Ungdoms 2. distrikt, Anders Larsen.

Også fagforeninger er sure over forliget.

Det er tredobbelt straf, at produktionstab som følge af en strejke efterfølgende skal arbejdes af til almindelig timeløn. - *Man mister sin timeløn, risikerer bod og nu også at skulle overarbejde de tabte timer uden tillæg. Og det er ensidigt arbejdsgiverne, der afgør, om de ansatte skal betale,* siger Bjarne Sørensen, formand for Metal i Horsens.

En anden væsentlig detalje er varigheden af overenskomsterne. Flere markante tillidsfolk mener, at overenskom-

sterne kun skal gælde ét år ad gangen. Jo kortere overenskomstperioder, jo mere sandsynlighed for strejker, da ansatte i realiteten kun må strejke, når der forhandles overenskomst.

- *En fireårig periode er godt for arbejdsgiverne og landet og alt det der. Men nu har vi en arbejdsgivervenlig regering, og så er vi på skideren i tre til fire år,* siger John Jacobsen, der er en af talsmændene for det tværfaglige tillidsrepræsentantnetværk i Storkøbenhavn. Han understreger, at ønsket om en ét-årig overenskomstperiode ikke kun blomstrer blandt et fåtal af tillidsrepræsentanterne, men er et ønske fra mange.

Men tillidsmændene skal ikke forvente den store opbakning til en etårig periode hos deres forhandlere. Næstformand i Dansk Metal, Thorkild E. Jensen, mener, det kunne blokere for større ændringer i overenskomsten. - *Ved overenskomstforhandlingerne er der jo mange ting, der skal forhandles. Pension og forskellige lønspørgsmål, for eksempel. Det er jo økonomisk tungt, og med en etårig periode kan vi få vanskeligt ved at få løst de problemstillinger,* siger han.

Den lille positive

Udtalelse fra de positive tillidsfolk:

"I forliget om overenskomsten i industrien er der både gode forbedringer, men der er da også et par tidsler imellem," siger en række tillidsrepræsentanter fra Metal og peger på, at man bl.a. er kommet igennem med forbedringer på følgende punkter: forhøjelse af pensionen, løn til forældre under barns indlæggelse på hospital, fuld løn i de sidste fire uger af graviditeten, udvidelse af perioden med fuld løn under barsel, efteruddannelse til afskedigede medarbejdere, samt en væsentlig regulering af lærlinge- og elevsatser. *"Det er altid så dejligt uforpligtende at være den, der er imod alting, i stedet for at forholde sig til den givne situation, der her kan sammenlignes med juleaften, hvor børnene kan finde på at være sure over, at de ikke har fået opfyldt deres ønskeseddel,"* udtaler de samarbejdsvillige tillidsfolk.

Spacey

Stem NEJ til OK-04!

Vælt forliget!

Arbejderpartiet Kommunisterne, APK

Storkonflikten '98

Overenskomstforliget for 220.000 industriansatte er indgået. Efter angiveligt 28 timers forhandling i træk trådte top lederne for arbejdsgiverne i Dansk Industri og arbejdernes topforhandlere i CO-Industri friske frem til pressemøde. Fornyelsen er længe ventet. Det er fire år siden, det sidste resultat blev indgået. Siden har VK-regeringen grebet ind og forringet løn, arbejds- og levevilkårene på en lang række områder.

Resultatet ligger langt fra arbejdspladsernes krav, men med nye store beføjelser til arbejdsgiverne:

- Mindstelønnen ligger stadig på niveau med understøttelsen. Mindstelønsarbejdere straffes dobbelt ved arbejdsløshed – på laveste dagpengesats.
- Lærlinge fik nogle krummer til at dulme nerverne på, men er fortsat håbløst underbetalt.
- Skifteholdsarbejdernes mangeårige krav om arbejdstidsnedsættelse blev totalt svigtet.
- Til gengæld kan ALLE i arbejde se frem til yderligere udgifter i forbindelse med pensionsopsparinger, der blev hævet til 10,8 pct.

- Arbejdsgiverne har fået ret til lokalt at forhandle om yderligere fleksibel arbejdstid varierende fra uge til uge. Truslen om fabrikslukninger og flytninger vil sætte deres tydelige spor i retning af en ny arbejdsuge på op mod 48 timer (EU's fastsatte maksimumgrænse).
- Strejkeretten er blevet undermineret. En række bestemmelser "skal forhindre arbejdsnedlæggelser i at bryde ud". Heriblandt er overarbejdsbetaling efter overenskomststridige strejker blevet fjernet.

Overenskomstperioden er aftalt til 3 år – med udsigt til nye politiske indgreb, der forringer forholdene yderligere.

Arbejderne fik nul og en klejne, mens arbejdsgiverne fik i pose og sæk.

Kassedamer, bordafryddere og andre titusinder på mindsteløn er blevet svigtet med udelukkende reguleringer.

Skifteholdsarbejders retfærdige krav om 30 timers arbejdsuge er totalt forbigået.

Der skal bruges lup for at finde punkter, der bare nærmer sig arbejdspladsernes krav!

Indholdet ligger lige i forlængelse af regeringens politik, hvilket de med deres støtteparti også har understreget med deres positive tilkendegivelser. Socialdemokratiet har bakket op om samme.

Arbejdsgivernes ret til at bestemme den ugentlige arbejdstid lokalt er stort set identisk med regeringens deltidslø, der fik en bredside fra landets dominerende arbejdspladser. Nu er topforhandlerne faldet til patten. Til gengæld får de lov til at administrere endnu større pensionsformuer.

Forliget får afsmittende effekt på samtlige 650.000 arbejdere, hvis overenskomst skal fornys i dette forår – og de 850.000 offentligt ansatte, der skal forhandle næste år.

De ansvarlige frygter med rette, at forliget forkastes. Derfor har de bidraget til, at afgørelsen skal findes ved et bunkebryllup ved at benytte forligsmandens sammenkædningsregler. Dette inkluderer udemokratiske afstemninger, hvor enhver "sofastemme" tilfalder JA-siden. Det kræves, at mindst 40 pct. stemmer, hvis forliget skal forkastes.

Der må stikkes en kæp i hjulet!

Fasthold kravene!

110 kr. i mindsteløn.

12 kr. mere i timen til lærlinge.

30 timers arbejdsuge for skifteholdsarbejdere.

Et-årige overenskomster.

Væk med angrebene på strejkeretten og lokale arbejdstider.

Fællesklubber på Danfoss: Nej til forliget om industriens overenskomst

Danfoss Nordborg

Nu har vi i flere år skabt bedre arbejdsforhold på fabrikkerne gennem dialog i dagligdagen på væsentlige områder. Dialog på arbejdspladserne har været et krav fra vores topforhandlere gennem flere overenskomstforhandlinger, blandt andet til løsning af eventuelle konflikter.

Derfor er vi rystet over, at der er indgået et forlig, hvor fredspilgten skærpes. Hvis forliget vedtages, kan arbejdsgiveren i tilfælde af en konflikt – stor som lille – pålægge os at indhente produktionstab gennem overarbejde uden overtidsbetaling. Her er det helt op til arbejdsgiveren at gøre op, hvor meget produktionstab en konflikt har kostet, og hvor meget gratis overarbejde det skal udløse. Vores omkostninger ved en konflikt er, at vi ud over at miste vores timeløn eventuelt kan blive idømt bod og skærpet bod og som det nye kan komme til at arbejde over uden overtidsbetaling. Det er en overenskomstmæssig glidebane med store konsekvenser for dialogen og samarbejdet på arbejdspladserne. Man undergraver principperne for aftalesystemet og sammenblander her overenskomsten og det fagretslige system.

Flere af vores kolleger er ansat som skifteholdsarbejdere. Omkostningen for mange er helbredsmæssige skader på grund af skiftende arbejdstider. Derfor har kravet om en arbejdstidsnedsættelse for arbejde på skiftehold haft en høj prioritet for mange af vores kolleger. Vi mener, at

det er betænkeligt, at dette krav ikke har haft samme prioritet blandt vores forhandlere. De har til gengæld prioriteret en udvidelse af muligheden for at indføre ”varierende ugentlig arbejdstid” på fabrikkerne.

Den forhandlede stigning i lærlingelønnen svarer ikke til det gennemgående krav på 12 kr. mere i timen. Lærlingelønnen har gennem flere år ikke fulgt med, og kommer med forliget ikke op på det ønskede niveau. Vi frygter derfor, at de yngre årgange fravælger lærlingeuddannelsen – også på grund af forringelser af uddannelserne – og at vi i fremtiden får mangel på kvalificeret og uddannet arbejdskraft.

Da vi har fået mere ferie, uden at ferieprocenten er blevet hævet, har kravet om en højere feriebetaling også været et gennemgående og højt-prioriteret krav fra arbejdspladserne. Dette krav er heller ikke med i det nye forlig. Hvorfor?

Protokollaterne om en ”musefælde-klausul”, forbedrede barselsregler, efteruddannelse ved afskedigelser, betalte omsorgsdage i forbindelse med børns hospitalsophold og forbedret betaling ved længerevarende sygdom er købt for dyrt. Vi mener, at prisen har været for høj.

Det er rent ud sagt noget makværk. Vi vil opfordre samtlige industriarbejdere til at stemme nej til forliget, så vore topforhandlere får chancen igen. Vores håb er så, at vi kan genkende nogle af vores krav i et nyt forlig.

*På vegne af Fællesklubberne i Viby,
Silkeborg, Gråsten og Næstved:*

Jan Ahrendt,

fællestillidsmand, Danfoss Viby

Svend Skov Jensen,

fællestillidsmand, Danfoss Silkeborg

Preben Storm,

tillidsmand, Danfoss Gråsten

Leif Steen,

fællestillidsmand, Danfoss Marine
System, Næstved

Flertallet af de 55.000 børne- og ungdomspædagoger landet over er harmdirrende over afsløringen af mindst fire gyldne håndtryk til BUPL's toplansatte samt dets tidligere formand, Bente Sorgenfrey, der siden er blevet formand for FTF.

BUPL's sekretariatschef fik 65.294 kr. om måneden, samt 1,2 millioner med i baglommen, da han selv sagde op. Han er siden blevet ansat i FTF. De to andre BUPL-ansatte havde omkring 50.000 om måneden og modtog ved frivillig aftrædelse mere end en million kroner hver. Bente Sorgenfrey forlod formandsposten ved valget til FTF-formand med ny sikker gage på et sekscifret månedligt beløb. Alligevel tog hun imod omkring en kvart million som ”aftrædelsesgodtgørelse”.

De involverede parter har siden haft travlt med at vaske hænder og tørre

HK's forretningsudvalg forsøgte at fratage de arbejdsløse stemmeretten ved overenskomstafstemninger. BUPL er blevet afsløret for et misbrug af medlemmernes penge til små fem millioner kroner. Det seneste skud på stammen af uheldige handlinger af overbetalte forbundsledere står Forbundet af Offentligt Ansatte (FOA) for – og det er virkeligt principielt:

- *Afskaf konfliktretten*, siger FOA med Dennis Kristensen, formand for FOA og tidligere medlem af DKP, i spidsen.

FOA har indgået overenskomst med kristelige arbejdsgivere, hvis indhold blandt andet er, at konfliktretten er blevet korsfæstet. Lokale tillidsrepræsen-

BUPL's gyldne håndtryk

problemerne af på hinanden. Medlemmerne er rasende, og flere truer med at melde sig ud. Et enkelt medlem har meldt hele forretningsudvalget til kriminalpolitiet for bedrageri. Af naturlige årsager kan det være svært at forstå sammenhængen mellem toppens konstante udsagn om solidaritet, når de samtidig oplever, hvordan deres "repræsentanter" rager til sig.

Skandalen har tvunget BUPL's forretningsudvalg til at indkalde til en ekstraordinær kongres den 11. marts. De syv forretningsudvalgsmedlemmer har stillet deres mandat til rådighed. Kun to af dem overvejer at genopstille. Der er minsandten lagt i kakkelovnen.

Misbrug af medlemmernes penge er ikke noget nyt fænomen i toppen af dansk fagbevægelse. I sig selv er gagerne til ledere og ansatte uden for enhver arbejders rækkevidde. Dertil kommer masser af andre økonomiske og personlige privilegier, og i forlængelse af dette følger ofte spekulationer og bedragerier. Oftest skjules dette under dække af socialdemokratisk "kammerateri", hvor adskillige deltagere har

gavn af svindelen mod at tie. Villy Strube-sagen i SiD afdækkede kun toppen af isbjerget, da svindelaffæren fik næstformanden til at tage sit eget liv. Hvor mange i SiD's industrigruppe der havde nydt godt af "privilegierne", står stadig hen i det uvisse.

Tilbage står det faktum, at toppen af dansk fagbevægelse efterlader et indtryk, der til fulde modsvarer toppen af dansk erhvervslivs hang til yderligere luksusliv. For begge parters vedkommende kan det vel siges, at det kun er de organiserede mafiabander, der overgår dem i metoder. I modsætning til HA og Bandidos behøver dette lag i samfundet – borgerskabet – heller ikke at bryde loven. -gri

FOA dropper konfliktretten

tanter og fagforeningsformænd i FOA i det nordjyske forsvarer afskaffelsen med, at den alligevel aldrig benyttes. Dennis Kristensen er mere raffineret, da han hævder, at forbundet i stedet har vundet retten til at opsiges overenskomsten i perioden. LO's jurister er i øjeblikket i gang med at undersøge, om den påstand holder vand.

I resten af fagbevægelsen tages der skarpt afstand fra FOA's holdning og handling. Det gælder også forbundsledere, der over en bred kam har kritiseret FOA.

"Det er muligt, at Dennis Kristensens FOA ikke kan se det skræmmende perspektiv i sine planer, og det er muligt, at FOA ikke forstår, at de er ved at indgå en pagt med en organisation, hvis hele eksistensberettigelse bunder i ønsket om at være strejkebryder...FOA åbner en ladeport for et generalangreb på konfliktretten og dermed ubegrænset fredspligt," fastslår Poul Erik Skov Christensen, formand for SiD, i en

leder i Fagbladet.

FOA kritiseres med rette for at blande hjerteblod med de kristelige:

"På et eller andet tidspunkt bliver det vel et spørgsmål, om LO kan holde til, at et enkelt forbund profilerer sig selv som den renskurede åbenbaring, mens de korsfæster lønmodtagernes eneste reelle kampmiddel."

Den principielle kritik rammer plet. Fagbevægelsens medlemmer kan så blot undre sig over, at de samme forbundsledere gennem tiden har bidraget til den eksisterende fredspligt, der kun gør det muligt at strejke legalt ved en fornyelse af overenskomsten. -gri

Mørke i det nordjyske

Søværnet har meddelt Danyard Aalborg, at det er slut med flere vedligeholdelsesopgaver fra april. Værftet står over for lukning. 500 fik i sidste uge sparket af Electronics i Pandrup, hvilket er halvdelen af arbejdsstyrken. Siemens har opsagt deres kontrakt.

Det er mildest talt mørke tider for Nordjylland. 33.000 står uden arbejde.

Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen (V) har givet løfte om et års uddannelse til alle under forudsætning om, hvor der kan forventes mangel på arbejdskraft.

- Det kan vi ikke bruge til ret meget, lyder det fra SiD-afdelingerne i det nordjyske:

- Der er simpelthen ikke udsigt til mangel på arbejdskraft i området.

Opsving om hjørnet

VK-regeringen har altid sagt, at opsvinget er lige om hjørnet, senest gentaget af statsministeren (og Dansk Industri) i nytårstalen. Men der er langt til hjørnet. I december var der 185.700 officielt registrerede arbejdsløse. Januar supplerede med yderligere 1.339. Alene i SiD er 15,5 pct. arbejdsløse, hvilket er rekord i de seneste fire år. Antallet af langtidsløse er steget med et femcifret antal.

- Det nytter jo ikke noget, at regeringen med beskæftigelsesministeren i spidsen hele tiden gentager, at opsvinget er lige om hjørnet. Det er der ikke noget, der tyder på. Derfor skal der føres en helt anden politik, end den siddende regering gør, siger Morten Kaspersen, fra SiD's a-kasse.

LO "fornyr" 1. maj

LO's 1. maj-arrangementer er havnet i deres eget spind. Igennem mange år har de gjort arbejderklassens internationale kampdag til en rockkoncert i et forsøg på at trække unge til fagbevægelsens taler. Taktikken slog fejl: Talerne havde ingen appel. Nu forsøger Peter Kay Mortensen, formand for LO-Storkøbenhavn, at få Fidel Castro til at optræde på storskærm i Fælledparken. LO vil forsøge at skærpe den faglige og politiske profil.

Demokrati eller folkemord?

Af Lasse Wilhelmson

Israel er ikke et demokrati. I realiteten er en apartheidlignende ideologi, zionismen, ved magten. Virkelig fred i Mellemøsten kræver, at Israel forvandles fra en jødisk kolonialstat til et sekulært demokrati. I virkeligheden handler problemet om demokrati eller folkemord, mener den svenske Mellemøstdebattør Lasse Wilhelmson, aktiv i organisationen Jøder for Fred, JIPF.

Zionismen er den politiske ideologi, som ligger til grund for visionen om en jødisk stat – Eretz Israel – frem til Jord-anfloden og endog øst for den. Zionismens parole “et land uden folk til et folk uden land” overså totalt, at landet allerede var beboet.

For at skabe en jødisk stat 1948 måtte man tvangsforflytte tilstrækkeligt mange mennesker, som allerede fandtes der. Zionismen forudsætter det, som vi i dag betegner som etnisk udrensning (eller “transfer” med zionistisk terminologi). Staten Israel udråbtes af samme grund først oven på, at en kraftig jødisk majoritet var sikret gennem indvandring, terror og etnisk udrensning.

Endnu i dag savner Israel en forfatning og fastlagte grænser, hvilket er totalt i overensstemmelse med zionismens krav om yderligere ekspansion.

At Israels lovstiftelse og administrative bestemmelser indebærer såvel apartheid som racisme, er den logiske følge af dette.

Myte om demokrati

Det er en udbredt myte, at Israel er et vanligt demokrati.

I Israel år 2004 gælder blandt andet, at:

* Jøder uden for Israel har ret til umiddelbart at indvandre og blive israelske medborgere, mens cirka 800.000

fordrevne palæstinensere nægtes retten til at vende tilbage til deres hjem.

* Ikke-jødiske medborgere (20 procent) i Israel kan ikke besidde statsejet mark.

* Et stort antal arabiske byer i Israel har ikke legal status som bosætningsområder og savner dermed tilgang til almen offentlig service som energi, vand m.m.

* Jøder i Israel kan ikke gifte sig med ikke-jøder.

* Israelske ID-kort viser, om indehaveren er jøde eller ikke-jøde.

* Arabiske israelere får ikke lov til at udføre værnepligt (med få undtagelser), hvilket medfører diskriminering i forhold til sociale foreteelser, studier m.m.

Israels premierminister Sharon er (ud over en dygtig militærperson) en meget fremgangsrig zionist. Han fuldbyrder den zionistiske vision om Eretz Israel – med fortsat kolonisering og snigende etnisk udrensning af Vestbredden med det formål at opnå en jødisk majoritet i hele Eretz Israel.

De folkeretlige brud og den statsterrorisme, som er en forudsætning for dette, har støtte i ”demokratiske valg” i

Israel. Palæstinenserne har ikke stemt for den individuelle terrorisme (selvmordsbombningerne), og Arafat er sat i husarrest af Israel.

Israel har en slagkraftig krigsmaskine med masseødelæggelsesvåben, inklusive kernevåben. Der foregår en omfattende ødelæggelse og militær kontrol af alt palæstinensisk liv på Vestbredden og i Gaza. Israelske agenter gennemfører såkaldte udenomretslige henrettelser (lejemord) på palæstinensere, som anses at true Israel.

Internationale fredsaaktivister myrdes. Oliventræer graves op, de opdyrkede marker adskilles fra byerne med den såkaldte sikkerhedsmur, boliger sprænges i luften, ambulancer beskydes osv.

Underernæringen blandt palæstinensiske børn øger. Palæstinenserne tvinges endnu en gang til at forlade sine hjem. Udgangsforbud og hundredvis militære checkpoints har gjort palæstinenserne til fanger i deres egne landsbyer og byer.

Geografiske ’fakta’

Zionismen fortsætter med at opæde en mulig palæstinensisk stat gennem at etablere ”geografiske” fakta. Cirka 200 ulovlige jødiske bosættelser er opført på Vestbredden, og over halvdelen af de omliggende markområder er eksproprieret af Israel.

90 procent av palæstinensisk ejede landområder inden for Israels grænser 1948 er tidligere konfiskeret. Det er zionismen, som har skabt en jødisk kolonialmagt – med racisme, apartheid og etnisk udrensning.

Hvem der har været premierminister i Israel, har været temmelig betydningsløst set over et 50-års perspektiv, eftersom alle har været zionister.

Såvel Oslo-aftalen som Baraks såkaldte generøse tilbud ligner Bantustan-øer uden nogen løsning på det palæstinensiske flygtningeproblem og med israelsk overhøjhed.

Israels skriftlige indvendinger mod de fires (FN, EU, Rusland og USA) aktuelle “køreplan for fred” er mere af samme politik og i fuld overensstemmelse med Sharons udtalelser.

Vestbredden hakkes op i områder

adskilt af israelske motorveje og nuværende jødiske bosættelser. Tunneler kontrolleret af Israel forbinder de palæstinensiske enklaver.

Palæstinenserens menneskerettigheder begrænses. De palæstinensiske flygtninges rettigheder ifølge international ret og FN-beslutningerne afvises kategorisk.

Det er på tide at se på USA's skjulte dagsorden for Køreplanen. Hvordan skal fred kunne nås i et område modsvarende Smålands størrelse mellem en apartheidstat og en ny palæstinensisk stat?

Den første diskriminerer en stor gruppe af egne medborgere, som etnisk tilhører den anden. Den første er en militær og økonomisk Goliat og den anden en David.

Apartheid problemet

Det bliver stadigt mere åbenbart, at en reel og retfærdig fred blandt meget andet kræver, at Israel vælger demokratiets vej, dvs. forvandles til et sekulært demokrati og bliver en stat for alle medborgere, en stat med lige rettigheder for alle etniske og religiøse grupper, en stat, som ikke diskriminerer sine ikke-jødiske medborgere.

At tale for en tostatsløsning uden at sætte spørgsmålstegn ved Israels apartheidsystem indebærer, at Israels koloniale karakter indirekte accepteres. Dette har dæmpet kritikken af Israels politik og lettet den fortsatte ekspansion og etniske udrensning.

En retfærdig fred i Israel/Palæstina forudsætter et eller to sekulære demokratier, dvs. en forvandling af den jødiske kolonialstat.

Israel fuldfører nu det zionistiske projekt, hvor alternativet står stadigt klarere: demokrati eller folkemord.

Et første skridt på demokratiets vej og fred er et slut på okkupationen af Vestbredden og Gaza.

Lasse Wilhelmson er byrådsmedlem i den svenske kommune Tæby, kommunalfuldmægtig i 23 år, heraf de sidste fire i kommunens ledelse.

Kilder bl.a. "Menneskelige rettigheder i Israel og i de af Israel okkuperede områder 2002" fra det svenske udenrigsministerium.

Fredag & gået helt galt i byen

Der var linet op til det helt store brag af en fest. Virksomheden havde endelig taget sig sammen og inviteret til megagilde.

Vi besluttede at varme grundigt op inden ballet, så vi gik godt til makronerne sidst på dagen. Påklædningen var sparsom – Keld og jeg valgte til lejligheden cowboybukser, fliistrøje osv. og manglede vist egentlig bare halm i træskoene, mens Ole fyrede den af og majede sig ud med tilbagestrøget hår, aftershave og hele pibetøjet, og om det skyldtes kulden eller humlen, så havde ansigtsskulptøren også antaget en farve, der ville gøre en forhærdet landevejsridder grøn af misundelse. Alt i alt en yderst øm trio, der ankom til festen.

Vi burde jo have lugtet luntet på forhånd. Vel ankommet befandt vi os nu midt i en kæmpe flok mennesker dresset op, som skulle de til gallaforestilling på det kongelige teater. Ole var rimeligt på hjemmebane med sin påklædning, mens Keld og jeg faldt igennem med et brag. Total fiasko er et mildt udtryk. Igennem glasset på min ottende velkomstdrink fik jeg øjenkontakt med min chef et kort øjeblik, mens han ellers meget ihærdigt prøvede at lade, som om at han ikke kendte os.

Spisetid, og alle møvede sig ned til bordene i en kamp om de bedste pladser, og for at komme til at sidde sammen med cheferne. Jeg vil igen angive humlen for at være grunden til, at vi kom sidst i spurten – så da vores lille trio slingrede ind i spisesalen, var der kun et enkelt bord, hvor vi kunne sidde, og det var i forvejen okkuperet af tre festklædte damer, som så voldsomt utilpasse ud, da vi under råben og skrigen bænkedes os. Ole forsøgte straks at bløde op for den anstrengte stemning ved at udbasunere, at vi kom fra virksomhedens kemikalieafdeling, og derfor så Keld og mig så ud, som vi gjorde, fordi vi havde haft næsen for dybt nede i kemikalierne.

Det hjalp underligt nok ikke synderligt, men selvfølgelig har hver mand sin stil for at skabe kontakt.

Nå, men vi gik ombord i forretten bestående af bl.a. pil selv-rejer, som ikke lige ligger til mine ti tommelfingre. Ole var straks hjælpsom, så ikke nok med, at han pillede (ved) mine rejer, han kastede sig også over de tre damers rejer. Ole er i mine øjne undskyldt pga. humlen, men damerne så fuldstændig vantro ud over denne gramsen og ragen rundt på deres tallerkener, så mens Keld og Ole forlod bordet for at hente endnu en flok rød-vinsflasker, forsøgte jeg mig med at gyde lidt olie på de rørte vande:

– *Nå, pi'r, hvor kommer i så ind i billedet her på fabrikken?* Her frem-

kom det så, at de alle tre havde været ansat på Politiken, men nu havde været heldige at få job hos os. Fedt nok. Her er noget til at få gang i snakken. De må da interessere sig lidt for, hvad der rører sig rundt, og jo jo, da, den var god nok.

For en kort stund fik vi gang i noget seriøs snak, og de slappede lidt af, nu da det gik op for dem, at kemikaliefyren med den blodrøde portvindstud alligevel var rimelig fornuftig. Vi kom vidt omkring, men freden var kortvarig. Jeg havde ellers talt mig varm og var lige nået til det punkt med, at jeg lejlighedsvis skriver en lille klumme til et blad ved navn Kommunistisk Politisk.

– *Kommunist? Hørte vi rigtigt? – Ja, så forstår vi det bedre. Ikke nok med, at I vil ha', at vi skal dele vores løn med jer, det gælder åbenbart også indholdet på vores tallerkener, så'n som I sidder og rager rundt i vores mad.*

I det samme kom Keld og Ole retur med favnen fyldt med rød-vinsflasker. Det var vist også godt det samme, for kvoten for damernes tålmodighed var opbrugt, og resten af tiden mælede de ikke mange ord til os. Efter måltidet forlod Keld og jeg festen – akkompagneret af en Ole Erling look a like-type på keyboard. *Spacey*

Foto: Kafka

Annisette, Anne-Marie Helger, Thomas Koppel og Jørgen Buch ved demonstration for maleraktivisterne, maj 2003

Maleren Jørgen Buch lægger

Det er med spænding, man følger maleren Jørgen Buch, der på udstillingen Maj 93 hvert år fremlægger nogle af resultaterne af sit arbejde siden sidst, og lægger nye facetter til et stort og nødvendigt kunstnerværk: Den overbeviste socialists kamp for at afbilde sin tid og sit liv. Det er et enormt projekt, kræver stort vingefang. Buch har det.

Det kræver sanddrøhed, nøgternhed. Der kan være velberegnete effekter i Buchs malerier, men aldrig paradenumre og effektjageri.

Han holder fast i, at maleriet skal have et indhold. Og, simpelt sagt, at indholdet bestemmer formen.

Eller rettere formene: De der opfatter 'socialistisk realisme' som en særlig stilart (med muskelsvulmende heroiske arbejdere som varemærke) vil ikke fatte, at Buch netop er socialistisk realist. Han er virkelighedsbaseret, men det er en kompleks virkelighed – og en virkelighed i forandring, grundlæggende set i revolutionær forandring.

Derfor bruger han elementer fra forskellige stilarter i sit maleri, alt efter det konkrete indhold, der skal udtrykkes: realisme i forskellige varianter, surrealistiske elementer, symbolistiske...

Der ligger han på linje med f.eks. Thomas Koppel, Annisette og Savage Rose, som aldrig har kunnet sættes i en bestemt musikalsk bås, men originalt har brugt og bruger impulser, elementer, genrer alle vegne fra.

Det er hverken postmodernisme eller anden holdningsløshed, men en kunstnerisk metode udsprunget af vor tids kompleksitet.

Det er derfor heller ikke noget tilfælde, at hans portræt af en sangerinde på udstillingen netop er Annisette.

vingefang

nye brikker til et storværk

Blandt hans øvrige portrætter fra det sidste år er modstandsmanden Frede Klitgaard og digteren Erik Stinus – den sidste malet på baggrund af faklerne fra kæmpedemonstrationen ved udbruddet af Irak-krigen på Rådhuspladsen i København i marts sidste år, mens han læser op i aftenkuldten ...

Krigen er også motivet i det store dobbeltbillede *Olie maleri*: En fredsdue klatter hvidt på en skikkelse, der umiskendeligt ligner den danske statsminister bagfra, med dollartegn på ryggen og lammehale, i en ørken med boretårne, kameler og ubåde. Fra billedet oven over med ansigter af irakiske børn (malet efter fotografier af dræbte og lemlæstede i krigen) siler blodet ned mod Fogh-figuren. Planeten Mars – krigsgudens planet – figurerer som fikspunkt i en stjernehimmel, hvor stjernerne falder sammen med blodstriber til det amerikanske flag, og de dræbte børns blod danner et indlejret dannebrog.

Et andet af de store malerier er Che – den døde revolutionshelt strakt ud, en revolutionær martyr, det hele holdt i klassiske jordfarver. Det er langt fra revolutionsromantikken omkring Che – lige som det er langt fra reaktionær kynisme.

Og der er Buch selv: revolutionsmaleren Buch. Buch i positur, Buch som han (også) gerne vil ses.

Der er landsskabsmaleren Buch: Bølgen der brydes mod kysten under en sløret blodrød sol. Og bymaleren: Højhuse en nytårsnat, indsvøbt i raketternes og fyrværkeriets lysspor.

Buch holder uanfægtet fast i sit projekt – og lægger nye brikker til et storværk.

KR

Maleren Jørgen Buch

Nu må farcen høre op: Det danske krigsgrundlag må undersøges

Fogh afviser blankt en undersøgelse af krigsgrundlaget. "Helt ude i hampen" siger APK.

Udenrigsminister Per Stig Møller har hilst en amerikansk undersøgelse af grundlaget for at indlede aggressionskrigen mod Irak velkommen, efter at den CIA-indsatte våbeninspektør David Kay har opgivet at finde masseødelæggelsesvåben i Irak, men han afviser en undersøgelse af grundlaget for den danske krigsdeltagelse.

- At foranstalte en tilsvarende undersøgelse af danske efterretningstjenester er ikke relevant. Den danske beslutning blev jo baseret på åbne kilder – det har regeringen fremhævet i hele forløbet, siger Per Stig Møller til Politiken.

- Nu må farcen høre op: Det danske krigsgrundlag må undersøges reelt, siger Klaus Riis, Arbejderpartiet Kommunisterne.

Destrueret længe før krigen

Den amerikanske CIA-mand og chefvåbeninspektør David Kay langt om længe sløret for det faktum, at Irak ikke besad nogen af de bakteriologiske, kemiske, atomare eller andre masseødelæggelsesvåben, som en hel verden i månedsvis blev skræmt med for at legitimere en ulovlig aggressionskrig mod Irak, som havde været besluttet, lige siden Bush blev præsident. De var destrueret længe før krigen.

Selv efter Kays konstateringer i sidste uge kunne både den danske stats- og udenrigsminister gentage, hvad de har sagt gennem et helt år: Disse våben skal nok blive fundet. Det er bare et spørgsmål om tid.

Tiden løb imidlertid hurtigt ud. Den amerikanske præsident har under enormt pres måttet bøje sig for kravet om en undersøgelse af de informationer, som brugtes som krigsbegrundelse. Han vil nedsætte en angiveligt uafhængig undersøgelseskommission,

Protest mod Olfert Fischers afsejling før krigen

som han selv udpeger, der vil aflevere en rapport efter det kommende præsidentvalg. Ikke mindst den voksende modstand mod Irak-krigen har gjort præsidentsædet usikkert for Bush, som trues af demokratiske udfordrere, der borer i spørgsmålet. Med undersøgelsen håber han at kunne demontere sprængfarlige spørgsmål i valgkampen.

Det varede ikke mange timer, før hans nære partner i Downing Street Tony Blair fulgte trop og meddelte, at sådan en undersøgelse også ville blive gennemført i UK, som op til krigen var storleverandør i forfalskede rapporter om irakiske masseødelæggelsesvåben.

Fogh og Møller i knibe

Det har efterladt Anders Fogh og Per Stig Møller i en sårbar situation. Det danske folketing har besluttet den 24. marts at gennemføre en høring om Irak-krigen, hvor man ikke må berøre beslutningsgrundlaget for den, og hvor der ikke kan stilles kritiske spørgsmål til regeringen. De to journalister, der skal være udsørgere, Politikens redaktør Tøger Seidenfaden og Kristeligt Dagblads ditto Michael Ehrenreich, var begge stærke tilhængere af aggressionen mod Irak.

Høringen er med andre ord en farce, som blev til, da Socialdemokratiet og De Radikales Niels Helveg Petersen besluttede at komme regeringen til undsætning og undgå en egentlig kritisk undersøgelse af grundlaget for dansk krigsdel-

tagelse. SF og Enhedslisten var de eneste, der nægtede at deltage i farcen.

Det er bemærkelsesværdigt, at Niels Helveg Petersen og socialdemokraterne Jeppe Kofod efter den amerikanske kovending nu også forlanger den regulære undersøgelse, de selv har forhindret i at blive til noget indtil videre.

Helt ude i hampen

- Regeringen er helt ude i hampen, når den afviser en undersøgelse med den begrundelse, at det danske beslutningsgrundlag adskilte sig fra det amerikansk/britiske, siger Klaus Riis.

- Masseødelæggelsesvåbnene var en hovedbegrundelse, hvordan Fogh og Møller så end prøver at fordreje tingene. Og selvfølgelig har regeringen haft informationer både fra udenlandske og danske efterretningstjenester som FET, siger han og fortsætter:

- Når de nu forsøger at sige, at Danmark gik i krig, fordi Saddam Hussein ikke samarbejdede med FN, bliver det fuldstændig absurd. For det første anmodede FN's våbeninspektører som Hans Blix om mere tid til inspektionerne. For det andet konkluderede FN's sikkerhedsråd aldrig, at Irak havde overtrådt den seneste Sikkerhedsresolution. Det var faktisk USA og Danmark, som handlede i modsætning til FN.

- Og hvis det endelig skulle være en krigsbegrundelse, hvad så med en krig mod Israel, der i årtier har overtrådt den ene FN-resolution efter den anden? tilføjer Klaus Riis.

Arbejderpartiet Kommunisterne forlanger, at der gennemføres en regulær og uafhængig undersøgelse, hvor 'hver en sten bliver vendt', og hvor hvert et relevant spørgsmål kan blive rejst.

- Aggressionskrig er ifølge folkeretten den største forbrydelse mod menneskeheden, og krigen mod Irak falder ind under denne definition, siger Klaus Riis.

- En undersøgelse vil være det første skridt til at klarlægge det virkelige beslutningsforløb om, hvordan Danmark blev trukket ind i en krig, flertallet var imod. Befolkningen har krav på sandfærdige svar efter års løgne.

Hvem snød FN?

Af Dorte Grenaa

Når Anders Fogh Rasmussen lyver, så gør han det med manér. Han lyver flere gange på én gang og lader sin ene løgn dække over den anden.

Det var, hvad der skete, da statsministeren holdt sit ugentlige pressemøde, efter den af USA indsatte våbeninspektør David Kay havde nedlagt sit hverv efter måneders intens jagt på Iraks masseødelæggelsesvåben. Nu erklærer Kay, at Irak ikke besad masseødelæggelsesvåben op til krigen. De gamle lagre var blevet ødelagt efter den første Golf-krig og op gennem 90'erne. Det er nøjagtig den samme konklusion, som en anden våbeninspektør, Scott Ritter, før krigen fremlagde for det danske folketing.

Anders Fogh fik et forklaringsproblem – og opfandt en ny grund til dansk krigsdeltagelse.

Det var Saddams manglende vilje til at samarbejde med FN, der var Danmarks grundlag for at gå i krig i Irak, sagde Anders Fogh Rasmussen. Det drejede sig ikke om eventuelle forbudte våben i landet:

- Når jeg taler om Irak og grundlaget for at deltage i koalitionsstyrkerne, så var det med udtrykkelig henvisning til, at Saddam nægtede at samarbejde, sagde statsministeren.

Men nægtede Saddam og Irak at samarbejde med FN og våbeninspektørerne?

Våbeninspektørerne havde i flere omgange adgang til at kigge Saddam i kortene. Irak afleverede en gigantisk rapport til FN, som USA beslaglagde. Hans Blix og Co. drog aldrig den konklusion, at Saddam nægtede at samarbejde.

Det bedste bevis på, at Irak samarbejdede med FN og fulgte FN's krav om destruktion af masseødelæggelsesvåben er den kendsgerning, at de blev ødelagt, og at de ikke eksisterede ved krigens udbrud.

Når Fogh påstår, at han ikke sendte Danmark i krig på grund af påståede masseødelæggelsesvåben, er der grund til at erindre om et berygtet brev. Nemlig det, han offentliggjorde sammen med en række andre europæiske krigspolitikere i The Times for nøjagtig et år siden: 'Europa og Amerika må stå sam-

De eneste masseødelæggelsesvåben i Irak var amerikanske

De eneste der snød FN var Bush, Blair og Fogh

men', 30. januar 2003.

Her hed det:

'Det irakiske regime og dets masseødelæggelsesvåben repræsenterer en klar trussel mod verdens sikkerhed. Denne fare er udtrykkeligt blevet anerkendt af FN. Vi er alle bundet af Sikkerhedsrådsresolution 1441, som blev vedtaget enstemmigt. Vi europæere har siden gentaget vor opbakning til resolution 1441, vores ønske om at følge FN-sporet og opbakning til Sikkerhedsrådet.'

'Vi har hermed sendt et klart, fast og utvetydigt budskab om, at vi vil befri verden for den fare, som Saddam Husseins masseødelæggelsesvåben udgør.'

'FN's charter giver Sikkerhedsrådet ansvaret for at bevare den internationale fred og sikkerhed. For at gøre dette må Sikkerhedsrådet opretholde sin troværdighed ved at sikre fuld overholdelse af dets resolutioner. Vi kan ikke tillade, at en diktator systematisk krænker disse resolutioner.'

Men det var ikke Irak og Saddam Hussein, som krænkede disse resolutioner. Der var ingen masseødelæggelsesvåben og ingen trussel mod verdensfreden fra Iraks side. Irak var ikke til fare for hverken Danmark, UK eller USA.

Men Fogh og konsorter begrundede igen og igen aggressionskrigen med masseødelæggelsesvåben.

Spørgsmålet rejser sig derfor: Hvem samarbejdede med FN og Sikkerhedsrådet?

Svaret er klart: Bush, Blair og Fogh brød med FN, Sikkerhedsrådet og dets resolutioner, da de iværksatte den ulovlige krig. Det var ikke Saddam Hussein, men USA, UK og Danmark, der nægtede at samarbejde med FN for at føre krig.

Fogh har stadig et forklaringsproblem.

Den 20. marts er ny global aktionsdag mod krig og besættelse. Der vil også blive demonstreret i København.

Dorte Grenaa er formand for APK og medlem af koordinationsgruppen af Nej til krig og ledelsen af Stop Terrorkrigen

USA og Tyrkiet

'Kurdere er terrorister'

Kurdistan's Folkekongres – Kongra-Gel – er blevet sat på Washingtons terrorliste. Wolfowitz: 'Vi vil fuldstændig udrydde PKK fra Nordirak.' Kurdere: 'Det er Tyrkiet, som opmuntrede til bombeangrebene mod to kurdiske partier.'

Den tyrkiske premierminister Erdogans USA-besøg i slutningen af januar har forstærket den traditionelle reaktionære alliance mellem USA og Tyrkiet, som sælges som 'krig mod terror'.

Det kurdiske Arbejderparti PKK har længe stået på Washingtons terrorliste. Også dets afløser fra 2002 KADEK blev anbragt på denne liste, og i forbindelse med Erdogans besøg har USA tilføjet endnu en organisation, som man påstår er et alias for PKK – Den Kurdiske Folkekongres, KONGRA-GEL – til listen.

Den amerikanske viceforsvarsminister Poul Wolfowitz har i udtalelser til tyrkisk CNN understreget, at USA og Tyrkiet ser fuldstændig ens på disse organisationer:

- Vi vil ikke lade dem optræde som en anden organisation, fordi de skifter navn, sagde Wolfowitz, som understregede, at PKK ikke ville få lov til at forblive i Nordirak, og at det kun var et spørgsmål om tid, før de var udryddet derfra.

Samtidig udsendte USA's administrator i Irak Paul Bremer en erklæring, hvor det hedder:

'Præsident Bush har forpligtet sig til at bringe brugen af Irak som en sikker havn for terrorister til ophør. Kurdistan's Arbejderparti (PKK) og dets aliaser, Kurdistan's Kongres for Frihed og Demokrati (KADEK) og Kurdistan's Folkekongres (Kongra-Gel), er terrororganisationer, og er blevet karakteriseret som dette ifølge amerikansk lov.

Koalitionens Provisoriske Myndighed, koalitionsstyrkerne og de irakiske sikkerhedsstyrker vil behandle PKK/KADEK/Kongra-Gel som terro-

riste. Der er ingen plads til terrorisme eller terrororganisationer i det nye Irak.' (28.01.2004)

Under sit USA-besøg takkede Erdogan USA for dets kamp mod de kurdiske 'terrorister' og erklærede:

- Det er meget klart, hvor Tyrkiet står i kampen mod terrorisme, som må være gensidig og international, især som følge af begivenhederne efter den 11. september. Vi fører en fælles kamp mod terror her. Og vi deler de samme synspunkter, hvad angår vores strategiske partnerskab med hensyn til genopbygningen af Irak.

De kurdiske modstandsorganisationer hører med andre ord nu officielt til, hvad USA betegner som 'udenlandske terrorgrupper i Irak'.

En af de amerikanske hovedaktører i operationerne mod 'terrorgrupper' i Irak, general Mark Kimmitt, stedfortrædende chef for Combined Joint Task force 7, erklærede:

- Udenlandske terrorister har igen og igen demonstreret, at de vil kæmpe til den sidste iraker for at opnå deres mål her i Irak.

Generalen tilføjede, at der ikke var nogen oplysninger om, at de udenlandske soldater kæmpede sammen eller koordineret med de irakiske antikoalitionsstyrker. Både elementer fra det tidligere irakiske regime, kriminelle og udenlandske terrorgrupper som Al Qaeda udgør ifølge ham stadig en trussel og behandles med samme opmærksomhed fra koalitionsstyrkerne og de irakiske sikkerhedsstyrker:

- Men vi skelner ikke nødvendigvis mellem forskellige grupper. Vi ser dem som trusler mod koalitionen. Vi ser dem som trusler mod det irakiske folk. Så snart vi har efterretninger om dem, bruger vi dem som basis for handlinger og gennemfører aktioner for at dræbe eller tage til fange.

Tyrkiet har længe afvist en føderativ ordning af Irak, som oprettede en selvstyrende kurdisk region i Nordirak på etnisk baggrund. Noget sådant ses af Tyrkiet som en basis for at samme krav kan rejses af kurderne i Tyrkiet – og

USA og Tyrkiet vil knuse kurdernes nationale bevægelse.

som et springbræt til et senere uafhængigt Kurdistan.

Med Erdogans besøg i USA og de amerikanske erklæringer er det slået helt fast, at USA og Tyrkiet ligger helt på linje her.

I sine udtalelser til CNN-Tyrkiet understregede Wolfowitz, at en opdeling af Irak skal finde sted på basis af geografiske og administrative inddelinger og ikke etniske:

- Vi er fuldstændig enige med Tyrkiet på dette spørgsmål, erklærede han.

Den strategiske alliance mellem USA og Tyrkiet bestod tidligere i et rent militært samarbejde, sagde han, men nu var også spørgsmål som demokrati og sekularisme en del af grundlaget for dette partnerskab.

Wolfowitz opfordrede Tyrkiet til at opgive sin skepsis med hensyn til, hvad der sker i Nordirak, og – med en utilsløret trussel om nye amerikanske aktioner i regionen – Tyrkiet til at opgive holdninger som 'Vi er ligeglade med USA's behov' eller 'Iran og Syrien er vores naboer, ligegyldigt hvad' med reference til, at Tyrkiet ikke sendte soldater til at deltage i krigen mod Irak.

I stedet burde den tyrkiske holdning ifølge Wolfowitz være:

- Vi kan deltage i den irakiske befrielsesproces, som er dette århundredes og verdens vigtigste projekt for øjeblikket. Og han tilføjede:

- Hvis vi ved at samarbejde kan opnå dette mål, kan jeg forsikre for, at ikke bare vil tidligere skade (i vores forhold)

blive gjort god igen, men også alle eksisterende kilder til skade blive fjernet.

Den amerikanske krigserklæring mod den mest militante del af den kurdiske nationale bevægelse, som nu stemples som terrorister i alle dens forgreninger, og som amerikanerne vil 'udrydde' i det kurdiske Nordirak, understreger den komplicerede situation i området og understreger også de amerikanske hensigter om at forvandle modstandskampen i Irak til en borgerkrig.

De to rivaliserende kurdiske partier i Nordirak, som samarbejder med amerikanerne og begge sidder i det amerikanske indsatte 'regeringsråd', blev i weekenden udsat for et af de voldsomste selvmordsangreb i Irak siden besættelsen. Ved et koordineret angreb på de to partiers hovedkontorer i den kurdiske parlamentsby Irbil blev mindst 57 dræbt og flere hundrede såret, indbefattet adskillige fremtrædende kurdiske ledere. Den ene bombe var rettet mod Kurdistans Demokratiske Parti (KPD), og den anden mod Kurdistans Patriotiske Union (PUK).

Attentaterne fordømmes af alle kurdiske kræfter. Der drives en omfattende

spekulation i, hvem som har gennemført dem.

Den danske sammenslutning af kurdiske organisationer FEY-KURD har i en pressemeddelelse refereret til en udtalelse fra formanden for det nu terrorstemplede Kongra-Gel, Zubeyir Aydar. Aydar understreger, at angrebet kommer lige i kølvandet på Tyrkiets anti-kurdiske kampagne:

- Tyrkiet er et af de lande, der kraftigt modsætter sig en kurdisk status i Nordirak og deltagelse i et føderativt Irak. Man skal derfor huske den tyrkiske generalstabs udtalelse 'Hvis kurderne insisterer på en føderativ udvej, så bliver det blodigt'. Derfor er gerningsmændene ikke så vigtige i denne sammenhæng som, hvem der oprindeligt har anstiftet disse. De tyrkiske kurdere har adskillige gange oplevet lignende angreb, og forløbet ligner påfaldende hinanden. Alle ved, hvem der føler sig forstyrret af kurdernes befrielse: Adressen er Tyrkiet.'

Aydar opfordrer alle kurdere til enhed og mener, at uden at løse det kurdiske problem i andre lande får man aldrig fred i Nordirak.

Den koordinerede amerikansk-tyrkiske strategi for at nedkæmpe den nationale kurdiske bevægelse og forvandle dele af den til lydige kollaboratørredskaber for den amerikanske besættelsesmagt har endnu engang sat fokus på den fundamentale svaghed i den tyrkiske nationale bevægelses strategi: dens manglende konsekvente modstand mod den amerikanske imperialisme og dennes aggression og del og hersk-politik i regionen.

Kurderne (og ikke bare i Nordirak) er kommet fra asken i ilden. Ikke bare Tyrkiet, USA og krigskoalitionen i Irak samarbejder for at undertrykke deres nationale aspirationer. Også prærestyret i Iran, hvor der lever seks millioner kurdere, deltager i kampagnen mod PKK. Adskillige angivelige medlemmer af PKK er i de sidste måneder blevet udleveret til Tyrkiet fra Iran.

Historien har igen og igen bevist, at kurdernes retfærdige nationale ambitioner ikke opnås gennem et samarbejde med imperialismen eller under dens vinger, men kun i kamp mod den, og at samarbejdet med imperialistmagterne og deres lakajer kun fører kurdernes nationale kamp ud i en blindgyde.

Dansk krigsforbryder, løgner og kujon i Irak

Som en tyv om natten, som en fej hund, der er bange for det folk, han hævder at have været med til at befri, besøgte den danske krigsforbryder og superløgner, alias Danmarks statsminister Anders Fogh Rasmussen, de danske besættelsestropper i lejren med det misvisende navn Camp Eden i Basra.

Sikkerhedsforanstaltningerne var enorme under statsministerens besøg, hvor Foghs mest spektakulære aktion var en patruljering sammen med de danske besættelsesstyrker. Efter besøget, der ikke engang varede et døgn, kunne Danmarks statsminister så meddele, at han var blevet bekræftet i, at det var rigtigt at befri det irakiske folk!

Men Fogh, der lider af omfattende hukommelsestab og ikke længere snakker om Iraks – ikke-eksisterende – masseødelæggelsesvåben som Irak-krigens årsag, kom slet ikke i kontakt med den irakiske befolkning under sit "besøg", for det turde han ganske enkelt ikke af den simple grund, at irakerne ikke føler

sig befriet, men besat.

Der var ingen 4. maj-stemning, ingen blomster fra de "befriede", men i stedet en kujon af en statsminister, der luskede rundt og trykkede sine blodbefængte hænder med irakiske kollaboratører.

Foghs lynvisit til Irak kommer for at vise de danske soldater støtte i en trængt tid for den samlede besættelsesmagt under amerikansk overkommando og for at posere som "statsmanden, der ikke glemmer de danske soldater, som slås for frihed og demokrati". Der kommer jo også snart et folketingsvalg, og meningsmålingerne ser heller ikke for gode ud for Fogh-regeringen, der går fra den ene løgn og skandale til den anden.

Men de danske besættelsesstyrker har hverken krav på eller brug for nogen

som helst opbakning til deres illegitime forehavende i Irak, hvor de allerede har myrdet flere irakere. Den eneste støtte, som de bør have, er til at vende snuden hjemad til deres kaserner her i Danmark og lade irakerne få deres land tilbage.

Mens "befrieren" Fogh var i Irak, eller rettere, befandt sig i et område besat af dansk militær, rettede den irakiske modstandsbevægelse to voldsomme angreb på kontorer tilhørende de to kurdiske kollaboratørpartier, Kurdistans Demokratiske Parti (KDP) og Kurdistans Patriotiske Union (PUK), der begge sidder i det amerikansk installerede Regerende Råd. Modstanden mod besættelsen udvides og styrkes til stadighed, og de danske besættelse i Basra har stadig det værste til gode.

Men til den tid vil Fogh ikke være i Irak. Han vil trygt sidde i København og stadig gentage sine evindelige løgne som den krigsforbryder, løgner og kujon, han rettelig er.

Michael Jensen

APK, Arbejderpartiet Kommunisterne, Østjylland: Stop omfordelingen fra fattig til rig

Underdanmark har de seneste år måttet lide under nedskæringer og prisstigninger på næsten alle områder. De seneste regeringer har konsekvent taget fra de svageste og givet til de rige. Århus amt og kommunerne i amtet har været regeringens forlængede arm og har fået lov at udføre det beskidte nedskæringsarbejde. Amtet nedlægger sygehuse og udsulter dem, der fungerer endnu. Alt imens servicen forringes, staves de syge ind på i forvejen overfyldte sygehuse, og personalet må løbe endnu stærkere. De store kommuner med Århus kommune i spidsen har iværksat grove nedskæringer mod de svageste og har givet til de allerrigeste.

Især har Venstre-regeringen ført en åbenlyst politik ud fra devisen *dem, der meget har, skal mere gives*. De rige har hurtigt fået forøget deres formuer, mens de dårligst stillede ser sig selv hensat i større fattigdom. Også nedskæringerne i kommunerne rammer de fattigste hårdt. Det rammer børnenes velfærd, folk på overførselsindkomst, indvandrere og de gamle.

Nej til slavearbejdskraft

De dårligt stillede på overførselsindkomst sendes konsekvent ud i aktiveringsjob under slavelignende vilkår blot for at kunne være berettiget til deres starthjælp, kontanthjælp, halve eller hele

understøttelse. Mange har ingen rettigheder, hverken hvad angår løn eller sikkerhed. I dag går stadig flere mennesker i Østjylland rundt uden en krone på lommen og er henvist til at søge mad i skraldespande. Det må være fagforeningernes opgave at organisere og kæmpe for de dårligst stillede rettigheder.

Bekæmp racisme og nazismen

Stop hetzen mod indvandrerne. Politikere og nogle offentlige myndigheder går forrest i hetzen mod vore indvandrere. Vi kræver reel ophør af diskrimination på grund af hudfarve og religion.

Østjylland er blevet det nye center for nazistiske organisationer. Nazisterne er nu begyndt at terrorisere på flere værtshuse og i de største byers gader. Især har Århus i de sidste år været nazisternes kampområde. Det er en folkesag at bekæmpe nazismen alle steder, hvor den stikker sit grimme fjæs frem.

Nej til EU

Monopolernes europæiske union må fortsat bekæmpes. En EU-forfatning er udelukkende til fordel for de europæiske monopoler og multinationale selskaber. Varen arbejdskraft er en væsentlig faktor ved at have varenes frie bevægelighed. Så kan de europæisk arbejds-

re kæmpe om de alt for få job og underbyde hinanden på arbejdsmarkedet. Vi opfordrer alle til at gå imod vedtagelsen af en europæisk grundlov.

I juni er der afstemning til parlamentet, og vi opfordrer til at stemme på en kandidat fra Folkebevægelsen mod Unionen, som stiller op på liste N.

Stop de ulovlige besættelser, træk soldaterne hjem nu

Fredsbevægelsen fortsætter sin modstand mod Fogh-regeringens krigsdeltagelse og for at få de danske tropper trukket hjem fra de besatte lande Irak og Afghanistan.

Palæstina er fortsat besat. Israel må bryde Apartheidmuren ned igen og lade det palæstinensiske folk få sin stat ud fra grænserne fra før 1967.

Vi opfordrer alle fredselskende mennesker til at støtte op om de store internationale fredsdemonstrationer i de større byer den 20. marts.

Nej til USA's terrorkrig Besættelsesmagterne ud af Irak og Afghanistan Stop omfordelingen fra fattig til rig

Således vedtaget på distriktskonferencen i Østjylland februar 2004

20. marts 2004

International demonstrationsdag mod krig og besættelse

Den 20. marts er årsdagen for Irak-krigens start. De millioner der protesterede i foråret 2003 havde ret: Krigen har hverken skaffet demokrati eller frihed - kun menneskelige katastrofer.

Aktionsdagen 20. marts bliver en global protestdag. Der planlægges demonstrationer i en lang række hovedstæder og i mange byer i USA.

Den anbefales bl.a. af de store krigsmodstander-organisationer i USA (ANSWER og United for Peace and Justice) og Europa samt i slutudtalelsen efter Europas Sociale Forum.

Sluterklæringen fra World Social

Forum i Mumbai, Indien (januar 2004) anbefaler massive demonstrationer.

I Danmark bliver der Demonstration på Rådhuspladsen i København Lørdag den 20. marts kl. 12 Danske tropper hjem nu

Derefter demonstrationstog til Christiansborg

Nej til USA-dominans

- Nej til EU-hær

USA ud af Irak

- Israel ud af Palæstina

**Ja til selvbestemmelsesret,
demokrati og menneskerettigheder**

Aktionsdagen er en protest mod at:

- Den danske regering og dansk erhvervsliv fortsat er en del af denne krig - Træk tropperne hjem NU.

- Den irakiske befolkning ikke får lov til selv at bestemme i deres eget land, men skal styres af en USA-vicekonge.

- Krigen og besættelsen indgår i USA's forsøg på at opnå global dominans - en konkret trussel mod hele verdens befolkninger. Efter afganere, irakere og palæstinesere - hvem bliver de næste?

Det endelige program er endnu ikke fastlagt.

Mobiliseringsmaterialer:

Landskontoret, Tlf. 33 93 33 24

E-mail: kontor@nejtilkrig.dk

Total kapitulation

Af Kommunistisk Politik

DKP/ML og KPiD er blevet enige om en 'strategi for socialisme': Det gamle, revisionistiske DKPs 'antimonopolistiske demokrati'. Om det revisionistiske arvegods.

Men en triumferende overskrift forkyn-
der dagbladet Arbejderen den 27. januar:

"Kommunister er enige om strategi"

Leadet fortæller:

En samling af de danske kommunister kom et skridt nærmere, da DKP/ML og KPiD's ledelser diskuterede strategi for kampen for socialisme - de to partier har ingen grundlæggende uenigheder.

Som et led i sammenslutningsprocessen af de to partier afholdes en række møder mellem ledelserne. Først blev man enige om 'klasseanalysen'. Dette var det andet møde, hvor man enedes om 'strategien'. På et afsluttende kommende møde vil man blive enige om 'partiet og partiopfattelsen'.

Derefter vil DKP/ML i påsken afholde en kongres, der skal beslutte partiets endelige likvidation.

Med Arbejderens ord:

"Nu viser diskussioner mellem KPiD og DKP/ML, at enigheden om kommunisternes strategi er stor, i hvert fald de to partier imellem. De to landsledelser diskuterer i disse måneder en række emner for at afklare, om der er grundlag for at begynde en proces frem mod samling i ét parti. Et møde i sidste uge i København viste, at partierne er grundlæggende enige om strategien."

Enige om 'antimonopolistisk demokrati'

Hvad er det, man er blevet enige om? H.C. Andersen fra KPiD's landsledelse forklarer:

Et anti-monopolistisk demokrati vil

indebære voldsomme indskrænkninger i monopolernes muligheder og en voldsom udvidelse af folkets økonomiske og demokratiske rettigheder. Det indebærer væsentlige økonomiske indgreb, nationalisering af nøgleområder, herunder de dele af det offentlige, som er blevet privatiseret. Men det anti-monopolistiske demokrati er endnu ikke socialisme. Det er skridt på vejen til at sikre forudsætningerne for overgang til socialisme.

Det er det DKP/ML og KPiD er blevet enige om: DKPs gamle strategi for det 'antimonopolistiske demokrati'. Herom siger H.C.Andersen:

"I KPiD har vi beskrevet hovedpunkterne i partiets strategi i partiprogrammet fra 2002.

KPiD's strategi for overgang til socialisme i Danmark er strategien for det anti-monopolistiske demokrati, karakteriseret ved et nyt og udvidet demokrati.

Det anti-monopolistiske demokrati er endnu ikke socialisme men er et brud på statsmonopolismen og monopolernes magt; det er et skridt på vejen til at sikre forudsætningerne for overgangen til socialisme. Det åbner for en proces, hvor de samfundsforandrende kræfter sikrer sådanne positioner i og betingelser for den politiske og samfundsmæssige kamp, at overgangen til socialismen kan stilles på dagsordenen.

Det er, med Marx' ord, en

"en tilstand af overgang/overgangstilstand...., hvor på den ene side det eksisterende økonomiske grundlag i samfundet endnu ikke er omformet, mens den arbejdende befolkning på den anden side har samlet nok kræfter til at gennemføre overgangsinitiativer, som sluttelig kan sikre et radikalt skift i samfundsudviklingen".

Opbygningen af den samfundsforandrende kraft sker via anvendelsen af aktionsenhedens metode, dvs. på tværs af uoverensstemmelser mellem de folkelige kræfter, organisationer, mv. at drage dét, der er enighed om i forgrunden, som grundlag for fælles aktion.

KPiD's strategi bygger grundlæggende på den strategi, der blev formu-

leret i "Kommunisternes Program", vedtaget på kongressen i 1976 i det daværende Danmarks Kommunistiske Parti men må naturligvis tage højde for de omfattende ændringer der er sket siden da, ikke mindst sammenbruddet af de socialistiske lande og udviklingen i imperialismen."

Jørgen Petersen siger til Arbejderen:

- Det var et meget betydningsfuldt møde. Enighed på dette spørgsmål er en afgørende nødvendighed for at kunne danne et nyt parti, og vi kunne konstatere, at der ikke er principielle uenigheder ...

Dermed er enhver tvivl væk. DKP/ML har omfavnet DKPs og nu KPiD's 'antimonopolistiske demokrati'

Det er dette revisionistiske program og denne revisionistiske strategi, DKP/ML siden stiftelsen i 1978 og frem til 1997 bekæmpede som en refomistisk afledning af kampen for socialisme.

Det gjaldt også Jørgen Petersen, Søren Becker, Joan Petersen, Karen Sunds, Lotte Rørtoft Madsen, Sven Tarp og et par andre fra den klike i DKP/ML's Centralkomité i 1997, der med et kup gennemførte en sprængning af partiet og anbragte det på sin nuværende linje, der har ført til totalt knæfald for denne revisionistiske strategi – en 180 graders strategisk kursvending.

DKP/ML: 180 graders kovending

Hvor stor en kolbøtte, denne gruppe har slået, dokumenteres f.eks. af en artikel af Karen Sunds fra 1993, der i Arbejderen/Kommunistisk Politik fra april 1993 principielt og i skarpe vendinger imødegik det daværende Kommunistisk Forum (nu KPiD's) forsøg på at genintroducere det 'antimonopolistiske demokrati' i dets program.

Artiklen står at læse andetsteds på siden.

'Kommunistisk Politik' var et debatblad for den kommunistiske bevægelse, DKP/ML udgav i 1993 og 94. Efter sprængningen af DKP/ML i 1997 og

med dannelsen af den partiforbere-
de organisation Oktober blev Kommu-
nistisk Politik navnet på dettes blad –
og senere på APKs Centralorgan.

Det var denne kolbøtte, denne kursæn-
dring og dette linjeskift i DKP/ML,
partikampen i 1997, der medførte en
sprængning af partiet – og eksklusion
og afskalning i KPiD – handlede om.

DKP/MLs formand fra 1978-97
Klaus Riis nedlagde sit hverv på et Cen-
tralkomitémøde i februar 1997, da et
flertal i Centralkomiteen havde forkastet
hans udkast til beretningen til DKP/MLs
7. kongres (som afholdtes i april 97).

Umiddelbart efter sin fratræden
skrev han et oplæg til partiet i det inter-
ne blad Partiarbejderen. Det hed **'En
højrestrømning i partiet banker sig
igennem'** – og hensatte kliken omkring
Jørgen Petersen i et sandt raseri.

I denne artikel advarer Klaus Riis
mod Jørgen Petersen-gruppens kurs.
Gennemføres den 'vil det revisionistiske

arvegods fra DKP, som er udbredt i den
kommunistiske bevægelse som helhed
naturligvis sætte sig igennem' hedder
det.

Det 'antimonopolistiske demokrati'
er kronjuvelen i det revisionistiske
arvegods fra DKP.

'Samlingsprocessen' – skabelsen af
et stærkt kommunistisk parti på marxis-
tisk-leninistisk grund – er som resultat
af denne klikes virksomhed endt i split-
telse, og udsigten til sammenlægning af
de to revisionistiske grupper KPiD og
DKP/ML.

*Kommunistisk Politik offentliggør et
afsnit af Klaus Riis' ovennævnte artikel
her – og APK vil senere offentliggøre
en række dokumenter omkring parti-
kampen i DKP/ML, der med Jørgen
Petersen-gruppens fraktionelle magt-
overtagelse nu fører til partiets endeli-
ge likvidation.*

En højrestrømning banker sig igennem

Uddrag af artikel i Partiarbejderen, februar 1997 af Klaus Riis

I kammerat P.s (Jørgen Petersens)
debatoplæg "Om kommunistisk sam-
ling" (Kongresekstra 3, jan. 97) hed-
der det, at den 5. Kongres definerede
linjen for samlingsprocessen, og der
citeres herfra (i kursiv):

*"En sådan samling må finde sted på
marxismen-leninismens grund, på
basis af en klar politik for 90'erne og
på basis af udviklingen af et mere kon-
kret samarbejde med forskellige revo-
lutionære kræfter."*

Direkte derefter fortsætter Jørgen:

*"Eller sagt på en anden måde. Sam-
ling kræver et tidssvarende kommuni-
stisk program, et handlingsprogram og
etablering af aktionsenhed."* (Side 3)

Jørgens udlægning er imidlertid ikke
korrekt. Samling er ikke et spørgsmål
simpelthen om partiprogrammer og
aktionsenhed. Det altafgørende er den
ideologiske og politiske samling, sam-
ling på marxismen-leninismens grund,
på basis af en fælles ideologi og teori,
nemlig den videnskabelige socialisme,
på basis af den leninistiske partiopfat-

telse. Jørgen fordrejer dette spørgsmål
til et punkt, hvor det *ikke eksisterer*.
Samling bliver hos ham alene et
spørgsmål om udarbejdelsen af pro-
grammer, som socialismeprogrammer-
ne, og aktionsenhed.

Partiets *afgørende forsvar for marx-
ismen-leninismen er pist væk*. Det er
kun vort parti, der er i stand til at sikre
en samling på basis af marxismen-lenin-
ismen, og den leninistiske partiopfat-
telse. Det er en af de kampe, partiets
ledende rolle i samlingsprocessen for-
pligter os til at gennemføre. Ellers vil
det revisionistiske arvegods fra DKP,
som er udbredt i den kommunistiske
bevægelse som helhed (som teori og
praksis) naturligvis sætte sig igennem.

Det er med sådanne tricks som det
her påviste, at højrestrømningen i par-
tiet sætter sig igennem: Man postulerer
kontinuitet, men forvrænger partiets
linje og åbner for en ny (som Jørgens
oplæg yderligere udvikler på samme
fordækte og "taktiske" vis).

Partiarbejderen, februar 1997

*Da Kommunistisk Forum
(nu KPiD) i 1993 forberedte
en partistiftelse ville man
genindføre DKPs gamle
fallitstrategi for
'antimonopolistisk demokrati' i
det ny partiprogram.
Karen Sunds fra DKP/MLs
CK gav KPiD tørt på i den
anledning. I dag omfavner
DKP/ML denne strategi.
Der er nogen, som skylder
en forklaring!
Karen Sunds blandt andet.
Døm selv!*

I december 1992 udsendte Kommuni-
stisk Forum det oplæg, som danner
grundlag for organisationens program-
diskussioner for tiden.

Set i lyset af mulighederne for at
skabe en fælles politisk platform for
kommunisternes samling i Danmark,
så er der nogle opmuntrende ting:

Oplægget indeholder en række
udmærkede historiske analyser, der lig-
ger meget tæt op ad DKP/ML's og
andre kommunisters. Der kan diskutere-
res om det ene eller det andet spørgs-
mål, men det er ikke principielle
spørgsmål.

Det er også positivt at se, at oplæg-
get åbner en smule for en kritik af Sov-
jet, ikke blot i de seneste år, selvom det
klart fremgår, at der ligger mange dis-
kussioner her endnu.

Der lægges desuden op til relevante
diskussioner som f.eks.: Bliver arbej-
derklassens kamp stadig mere interna-
tional? – En diskussion, som også løber
i DKP/ML for tiden.

Oplæggets alvorligt svage punkt er, at
det ikke giver mange bud på kommuni-
stisk politik for 90'erne og de næste
par årtier. Og det er jo omkring de
fremadrettede, politiske analyser, vi
skal skabe samlingen.

Faktisk er det min fornemmelse, at
man bevæger sig i en bue uden om et
par af kernespørgsmålene.

F.eks. har jeg indtil flere gange hørt
fremtrædende medlemmer af KF udta-
le, at »DKP's 1976-program er et glim-
rende udgangspunkt for et program for
KF. Der skal bare lige føres nogle ting

Karen Sunds: Et politisk blindspor (1993)

DOKUMENTATION

up to date.«

Hvad betyder det? Står det for de personers egen regning, eller vil KF holde fast i tesen om en fredelig overgang til socialismen? Oplægget berører reelt slet ikke dette.

DKP's 1976-program har været et af de store stridsspørgsmål i kommunisternes historie. Det var i forbindelse med det, at kommunisten og sagføreren Carl Madsen rettede en sønderlemmende kritik mod DKP, der endte med hans eksklusion.

Jeg synes ikke, det er særlig klogt at sidde Carl Madsens kritik overhørig. Han forudså jo netop, at hvis DKP slog endelig ind på en forkert politik, så ville det gå til grunde som parti. Er det ikke netop, hvad der er sket?

Carl Madsens hovedkritik gik på, at man ændrede »proletariatets diktatur«, altså princippet om at arbejderklassen ikke kan bruge den kapitalistiske stat til at opbygge sit eget samfund, men må skabe sin egen statsmagt fra bunden. I stedet skabte man tesen om det antimonopolistiske demokrati: illusionen om, at der kan skabes et mellemstadium, hvor staten reelt begynder at virke i folkens hænder, til gavn for demokratiet. Hvoraf man drager den konklusion, at det ikke er nødvendigt at lave revolution og knuse den kapitalistiske stat.

Eller med 1976-programmets egne ord:

»Når arbejderklassen og dens forbundsfæller gennem sin aktivitet erfarer, at de kan gøre sig til en selvstændig magt i samfundet, kan de også sætte indgribende samfundsændringer igennem. De kan tilkæmpe sig et antimonopolistisk demokrati, hvor folket har nye og udvidede demokratiske rettigheder, og bruger dem til foranstaltninger, der bryder storkapitalens magt. Den antimonopolistiske kamp i det store flertals interesse kan bringe storkapitalen i politisk isolation og derigennem også svække dens muligheder for at anvende voldsmagt mod samfundsændringerne.

Et antimonopolistisk demokrati er

endnu ikke socialismen, men et brud på statsmonopolismen og storkapitalens magt ... Det kan sikre sådanne betingelser for den politiske og samfundsmæssige kamp, at overgangen til socialismen kan foregå uden borgerkrig, som resultat af en aktiv demokratisk kamp.«

Vi bliver nødt til at få det på det rene:

Vil KF's kommende program komme til at indeholde disse illusioner? Vil det fastholde ideen om, at det er muligt at demokratisere militæret, politiet og »stille dem i folkets tjeneste«, muligt at få embedsmændene til at arbejde loyalt for arbejderne interesser? Muligt at skabe et uafhængigt retsvæsen?

Jeg synes, det er mere indlysende end nogensinde, hvordan borgerskabet bruger statsmagten, retsvæsenet osv. i sine egne hænder. I øvrigt var en væsentlig forudsætning for, at DKP udviklede denne tese, at man mente, at »det var muligt at læne sig op ad den stærke Sovjet-magt«. Selv de folk, der stadigvæk mener, at det var en rigtig tese i 1976, må indrømme, at forudsætningerne for at videreføre det i dag simpelthen er væk.

Man kan vel sige, at det antimonopolistiske demokrati var et blindspor, som dele af den kommunistiske bevægelse blev ført ind i, fordi man lod sig forvirre af en langvarig højkonjunktur under kapitalismen. Et økonomisk »boom«, der skabte grundlag for, at arbejderklassen tiltvang sig en række rettigheder, og der blev opbygget et socialt system, som misvisende kaldes »velfærdssamfundet«.

Men nu er vi tilbage i den normale tilstand: at der føres åbenlys, behård klassepolitik, uden glasur. Jeg mener, det vil være politisk selvmord at klynge sig til illusioner, der er i åbenlys modstrid med virkeligheden.

Derimod er der god fornuft i at hente erfaringer fra Dimitrovs særlige folkefronttaktik fra 30'erne. Den er ofte blevet sammenblandet med »det anti-

Artiklen stod i det første nummer af Kommunistisk Politik - debatblad for den kommunistiske bevægelse, april 1993.

monopolistiske demokrati« for at retfærdiggøre sidstnævnte, hvilket er simpelt politisk plattenslageri og helt hen i vejret.

Dimitrov har aldrig prædikeret illusioner om statsmagten eller fredelig overgang til socialismen.

Kommunisten Dimitrovs pointe var, at i en særlig situation, hvor faren for fascismen var overhængende, måtte alle kræfter, der kunne mobiliseres mod fascismen, skabe en fælles front: arbejderklassen, småborgerskabet, de borgerlige demokratiske kræfter. Arbejderklassens brede lag måtte forenes på tværs af partipolitiske skel, og de socialdemokratiske ledeses bestandige forsøg på at passivisere og lamme arbejderklassen måtte isoleres.

Det var en politisk situation, som har mange paralleller til i dag. Og egentlig er det vel også den enheds-politiske linje, som aktuelt følges i kampen mod EF-unionen.

Karen Sunds var medlem af det daværende DKP/ML's centralkomite

Danmarkspremiere på Maj Wechselmanns Irakfilm

Kulturudvalget og DmH indbyder til debatmøde om Irak
lordag den 28. februar 2004 kl.14-17.

Filminstruktør og forfatter
MAJ WECHSELMANN

viser sin seneste

FILM OM IRAK

BYGGEFAGENES HUS

L YGTEN 18, KØBENHAVN N. V.

Maj Wechselmann har produceret mere end 40 film. Hun har været en ivrig debattør i medieme. Hun er erklæret modstander af den krigspolitik USA fører og rollen som verdens politibestemt.

Den nye film om Irak er optaget i efteråret 2003. Den viser det Irak som CNN og andre nyhedskoncerner forsøger at skjule. Maj Wechselmanns første film om Irak blev produceret i 1990. Det var kort efter afslutningen på lynkrigen mellem Irak og USA i den såkaldte Golf-krig.

Filmen, ved mødet i Byggefagenes Hus, viser et ødelagt Irak, hvor vejforbindelser, vand- og kloaknet er brudt ned. Hele infrastrukturen har været smadret.

Filmen har Danmarkspremiere.

Efter filmen er der debat med Maj Wechselmann om krigens følger i Irak.

Arbejdets behov

Nytteværdien i arbejdet, det daglige udkommes behov, ville under et sundt og levedygtigt system være en selvfølge, og ikke som under kapitalismen, hvor skatter og afgifter, og arbejdsgiverens udpining af arbejdskraften, - medfører at mange vender dette system ryggen, - og får den sunde tanke, at overlevelseshjælp er en skadelig handling, - og behersker udtrykket, - ladfalde hvad ikke kan stå, til fulde.

Nej til OK-forlig

På et møde dags dato har arbejdere og tillidsfolk i den grafiske branche fra virksomhederne Aller Tryk, GraphX og Ringsted Dagblad diskuteret overenskomstforhandlingerne og det netop indgåede forlig mellem CO-Industri og Dansk Industri.

Vi erkender, at forliget opfylder det væsentlige krav om et løft på pensionen for funktionærområdet, der ved sidste overenskomst blev skoldet slemt – ikke mindst pga. CO-Industris egen forhandlingstaktik.

Til gengæld er de af forhandlerne berømmede forbedringer på barselsorlov, mindstebetaling, lærlingelønninger og genetillæg til at overse – og indfri langtfra de krav, arbejdspladserne har rejst.

Prisen for disse småforbedringer er forsøg med øget fleksibilitet, 3-årige overenskomster samt – endnu værre – manglende overarbejdstillæg efter arbejdsnedlæggelser samt et forsøg på at

Flere oplysninger på tlf. 5946 2457 eller på hjemmesiden

<http://hjem.get2net.dk/DmH>

Venlig hilsen

Byggefagenes Kulturudvalg

og

Dokumentationscenter mod Historieforsknings (DmH)

Bus + S-tog til døren Fri adgang Alle er velkomne

spænde ben for en central barselsfond.

Værst af alt: CO-Industris forlig blokerer for forbedringer for skifteholdsarbejdere, der ellers massivt har krævet nedsat arbejdstid på grund af de seneste års produktivitetstigninger og den nedslidning af helbredet, der er en konsekvens af skiftehold.

Hvis det indgåede forlig bliver retningssigende for vores område, må vi anbefale, at både arbejdende og arbejdsløse stemmer NEJ ved den kommende urafstemning.

Dirigenter på mødet,

Karen Klein

Karsten Ditlevsen

Fællesklubben Aller Danmark

Til læserne!

Kommunistisk Politik er som bekendt omfattet af den nuværende portostøtteordning for tidsskrifter, som ved et lovindgreb stort set fjernes fra 1. marts.

KP hører imidlertid til de blade, der fortsat skulle være omfattet af den barberede ordning. Vi har derfor protesteret mod PostDanmarks opsigelse af ordningen, og afventer svar.

Men ordningen er i forvejen langt fra en gavebod. I modsætning til dagbladsordningen har postvæsenet tre hverdage (dvs. lørdag og søndag ikke medregnet) til at bringe tidsskrifter og ugeblade ud.

KP indleverer bladet senest torsdag – og mange læsere har det om fredagen eller lørdagen. Det skal senest være i hænderne på abonnenter tirsdag.

Vi har imidlertid enkelte gange oplevet – som det var tilfældet med sidste nr. (3, 2004) at udbringningen har været yderligere forsinket. Nogle abonnenter fik det først fredag ugen efter udgivelsen. Det skyldes at bladet af endnu uopklarede grunde blev henlagt hos postvæsenet, hvad vi beklager.

Vi skal derfor gøre opmærksom på, at man mod et tillæg til abonnementsprisen på 120,- kr. kan få bladet tilsendt i lukket kuvert. Så skulle man være sikker på at have det på udgivelsesdagen – hver anden fredag.

NB

Redaktionen

Mere om takststigninger

Danmark ligger helt i top med priser for den kollektive trafik. EU vil med et nyt direktiv pålægge at lægge moms oveni.

EU kalder det afgiftsharmonisering. Derfor planlægges et nyt direktiv, der vil lægge moms på busser. Det vil få priserne til at eksplodere yderligere.

- *Der er ikke moms på buskørsel i Danmark, og det er der i næsten alle andre lande. EU barsler med et direktiv om moms på busser. Det vil betyde en omkostningsstigning på 7,5 procent for os, og hvis det skal finansieres via priser, vil det betyde en stigning på 15 procent for passagererne,* siger Michael Brandt Nielsen, direktør i City-Trafik til BT.

I forvejen har den forfejlede privatisering af den kollektive trafik medført en eksplosiv stigning i billetpriserne. Den seneste stigning ved årsskiftet har fremkaldt omfattende protester over hele landet. Priserne på den kollektive

trafik er over de sidste årtier steget mere end det dobbelt så meget som alt andet. BT har regnet ud, at en busbillet, som i 1980 i HT-området kostede tre kroner, ville svare til syv kroner i dag i reel værdi. Men den koster 17 kr.

De private busselskaber har også uden EU-direktiv bebudet nye prisstigninger. Profitten skal sikres:

- *Over de næste par år skulle vi gerne se en justering af vores kørselspriser med tre procent. Vores forretning løber rundt, men konkurrencen er så hård, at vi ikke tjener nok til at kunne konsolidere os,* siger Michael Brandt Nielsen.

EU-kommissionens forslag om fælles moms på den kollektive trafik er en del af harmoniseringen af den offentlige sektor i medlemslandene – og en bombe under den samlede kollektive trafik, der vil blive endnu dyrere, endnu

ringere og tvinge flere endnu ind i privatbilerne eller til at blive hjemme.

Den kollektive trafik er ud fra alle samfundsøkonomiske betragtninger et væsentligt gode. Ikke mindst for lavtlønnede, uddannelsessøgende, børn og ældre. Det er en fordel for miljøet og reelt besparende i forhold til infrastruktur og anlægsudgifter. Mange trafikøkonomer mener, at det samfundsmæssigt vil kunne betale sig at gøre den kollektive trafik helt gratis.

Den nyliberale EU-stat går den stik modsatte vej. En dårlig og dyr kollektiv trafik er også direkte og indirekte konsekvensen af det danske medlemskab af EU, der sætter hensynet til monopolprofitterne over hensyn til samfundet og menneskene.

pp

DKU Rød sommer 2004

Sommerlejr 2004
10. - 16. juli på Nordfyn

Krigsmodstander?
Mod Europas Forenede Stater?
Antifascist?
Så tag på DKUs sommerlejr

19. Internationale
Antifascistiske og
Antiimperialistiske
Ungdomstræf

5. - 15. august i Mexico

Interesseret i at være med det ene eller
det andet sted - eller begge?

Kontakt DKU:

dku@dku99.dk - 35 43 49 50
Ved Sønderport 18, 2300 København S

OKTOBER BOGBUTIK
København
Butikken er flyttet til Amager:

Ved Sønderport 18
2300 København S
35 43 49 50

Åbningstid:

Mandag-torsdag 16-17.30
Lørdag 11-13

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdag 12-17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
86 18 40 06

Åbningstid:
Man, tirs, tors 14-17.00

OK-04-forliget ligger lige i forlængelse af regeringens politik

”Parterne” for henholdsvis arbejdsgivere og arbejdere i industrien nåede i søndags frem til en fornyelse af overenskomsten for 220.000 ansatte efter 28 timers forhandling i træk.

Den sidste overenskomst for dette område blev tegnet i 2000. Prisstigninger, takstforhøjelser, forøget og yderligere brugerbetaling samt adskillige regeringsindgreb gjorde det påtrængende med en fornyelse og en OK-periode på et enkelt år, der kunne værne imod regeringens fortsatte indgreb.

Det blev til hverken det ene eller andet.

Topforhandlerne i CO-Industri, formand Thorkild E. Jensen (Dansk Metal) og næstformand Børge Frederiksen (SiD), der ”repræsenterede” industriens ansatte, valgte en tre-årig overenskomst, der langt fra nærmer sig arbejdspladsernes krav; men i stedet imødekommer arbejdsgivernes krav om yderligere fleksibilitet.

Mindste- og lærlingelønnen, barselsorlov og genetillæg blev forbedret en kende, men slet ikke på højde med de opstillede krav.

Disse grupper er blevet svigtet. Skifteholdsarbejdere, der i et årti har krævet nedsat arbejdstid af helbredshensyn på grund af de produktivitetstigninger og den nedslidning, som arbejdstiden medfører, blev slet ikke hørt.

Forhandlerne skal ikke undskylde sig med nattelange forhandlinger. Da de trådte ud af Industriens Hus på Rådhuspladsen i København, var de ualmindelig friske. I modsætning til deres medlemmer på skiftehold, så havde de vist fået masser af hvile.

Faglig kommentar

Til gengæld blev arbejdsgivernes krav om endnu mere fleksibilitet efterkommet. Den ugentlige arbejdstid kan fremover fastlægges lokalt og varierende fra uge til uge. Denne bestemmelse minder i betænkelig grad om den deltidsløst, som VK-regeringen gennemførte for snart to år siden mod store protester og aktioner fra arbejdspladserne. Den er nu blåstemplet af fagbevægelsens top.

De har samtidig sat deres underskrifter på en række bestemmelser, ”der skal forhindre arbejdsuro i at bryde ud”. Heriblandt er overarbejdsbetaling efter overenskomststridige strejker blevet fjernet.

Det kan konstateres, at de såkaldte knaster ved indledningen til forhandlingerne blev ryddet af vejen. Til gengæld har den forøgede pensionsbetaling aldrig været kilde til uoverensstemmelse. Den blev forhøjet fra 9 til 10,8 pct. Dansk Industri er tilfreds med, at denne forhøjelse også bliver investeret i for dem brugbar kapital, og

forbundslederne lukrerer på bestyrelsesposter og som spekulanter i samme pensionsforeninger.

Hvad værre er: Overenskomsten får afsmittende effekt på de resterende 430.000, der i dette forår endnu ikke har fornyet overenskomsten, og på de omkring 850.000 offentligt ansatte, der skal forny næste år.

Resultatet kan kortest betegnes ved, at arbejderne fik nul og en klejne, mens arbejdsgiverne fik i pose og sæk. Topforhandlerne får endnu større formuer at råde over, forvalte og snylte på.

Forhandlerne skal ikke undskylde sig med nattelange forhandlinger. Da de trådte ud af Industriens Hus på Rådhuspladsen i København, var de ualmindelig friske. I modsætning til deres medlemmer på skiftehold, så havde de vist fået masser af hvile.

Resultater står ikke mål med kravene. Det er en minusoverenskomst, der bedrager, fordi pensionsindbetalingerne bliver medregnet til lønnen, når reallønnen opgøres.

Protester med opfordring om at stemme NEJ fra landets store arbejdspladser tigger allerede ind. Det er langt overvejende sandsynligt, at resultatet stemmes ned!

Derfor har CO-Industris forhandlere også accepteret et bunkebryllup. De udemokratiske afstemningsregler forsøges ved hjælp af andre områder at vende resultatet til et JA.

Kræfterne må samles i en fælles kampagne, der er forudsætningen for, at resultatet stemmes ned.

Fasthold kravene – Stem NEJ!

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk